

Angela

božič 2015

letnik 17. številka 41

Vabimo vas, da obiščete našo spletno stran:
<http://ursulinke.rkc.si>

Angela je glasilo slovenskih uršulink. Namenjeno je sestram, sorodnikom in prijateljem. Izhaja dvakrat letno. Vzdržuje se s prostovoljnimi prispevki. Če morete kaj prispevati, denar nakažite na številko računa: SI56 2420 0900 4471 032 (Naziv: Provincialat uršulink Rimske unije; naslov: Pustovrhova ul. 11; kraj: 1210 Ljubljana - Šentvid).

Izdaja:

Slovenska provinca uršulink RU

Odgovarja:

s. Zorica Blagotinšek, Pustovrhova 11, 1210 Ljubljana – Šentvid

Urednica:

s. Tatjana Car

Tehnična urednica:

s. Andreja Perc

Uredniški odbor:

s. Mihaela Bizjak, s. Nina Ipavec, s. Metka Špindler,
s. Marta Triler, s. Simona Zabukovec

Fotografije:

p. Ivan Rampre, Martina Jerina, s. Helena Eržen,
skupnosti slovenske province RU, splet.

Naslovnica:

Martina Jerina

Lektoriranje:

Mihaela Zabukovec

Računalniško oblikovanje:

Benjamin Pezdir

Tisk: Pancopy Printstudio

December 2015

Dragi prijatelji, sorodniki in sodelavci!

Pred vami je božična številka Angele. Vse se smo, da bo ugledala luč sveta pred tem lepim praznikom, ko praznujemo učlovečenje Besede v našem svetu. Tudi tokrat Angela prinaša utrip življenja v naši provinci. Največji dogodek v tem obdobju je gotovo pridruženje avstrijskih sester naši slovenski provinci, ki smo ga z veseljem praznovali v Avstriji in Sloveniji. Zato smo precej prostora namenile tudi zgodovini obeh dežel. V tej številki boste lahko spremljali naše sestre, ki so po svetu, življenje naših ustanov in skupnosti, ki so v tem pastoralnem letu na novo vzpostavljene. Zaprli smo hišo v Mekinjah, kar je za nas boleče, vendar verujemo, da bo drugod ta žrtev obrodila sad.

Vsem bralcem želim, da bi radostno obhajali sveti čas božičnih praznikov. Naj Luč Novorojenega razsvetli vaša srca in vas spremlja v novem letu, letu Božjega usmiljenja.

s. Metka Špindler

BESEDA UREDNIŠTVA

Dragi prijatelji, sorodniki in
sodelavci!

3

BESEDA PROVICIALKE

... vas zberem iz vseh dežel ...

5

AKTUALNO

Provincialna konferenca
Drage moje sestre
iz Avstrije in Slovenije,
Združitve slovenskih
in avstrijskih uršulink

6

9

NAŠE POTI IN DOGODKI

Odprtost srca
za sprejemanje ljubezni
Življenje brez mobitela
in prvi vtisi iz Krakova

14

15

MEDNARODNOST

Svetovni dan mladih
v Krakovu 2016

17

POŽIREK BOŽJE BESEDE

Ob jubilejnem letu usmiljenja

20

VSEŽIVLJENJSKO UČENJE

Iz srečanja za vzgojitelje

21

MIR, PRAVIČNOST IN**OHRANITEV STVARSTVA**

Dostojanstvo delitve,
ko ljubimo z logiko Boga
Izkušnja prostovoljstva

23

24

IZ VZGOJNIH LOGOV

Iz noviciata
Meeting of the young brothers
and sisters
Romanje družin
Poslovanje ... Management ...
Bog ima smisel za humor.

26

26

27

28

IN MEMORIAM

Sr. Thaddäa Payrhuber

29

Sr. Immaculata Pichler

29

POKLICAL SI ME PO IMENU

Na Jezusovi poti, zagledana Vanj

30

Iz ljubezni do Jezusa

sem opravljala vsako delo

32

Srebrni jubilej s. Mateje

33

RIMSKA UNIJA

Kurze Geschichte die Ursulinen-

Klöster in Slowenien

34

480 let Družbe sv. Uršule

38

NAŠ APOSTOLAT

Pričujemo skupaj – pogumni za več

50 let KPŠ

39

41

MISIJONI

Lepo je biti z Jezusom

43

Tihomorski zeleni biseri

45

NAŠE INSTITUCIJE

Delo sester v vrtcu

47

Življenje v Študentskem domu

Uršula

48

Poletje v Hiši kruha

50

Seme raste tudi ponoči,

ko spimo (prim. Mr 4,27)

51

IZ NAŠIH SKUPNOSTI

Pržan

52

Mekinje

53

Ljubljana

54

Izola

55

Die Feier

56

Sveti Duh

57

Maribor

58

USTVARJALNOST

Koroška pogača

59

... vas zberem iz vseh dežel ...

V zgodnjem jutru na letošnji praznik Marije Magdalene je odzvanjalo v srcu: »Pojdi in oznani ...« Ko se oziram nazaj na prve mesece služenja, se mi zdi, da precej močno izstopa, kako nas Gospod zbira iz vseh dežel (prim Ez 36,24) in da sem temu najprej priča. V slovenski provinci smo od 29. septembra 2015 šestih narodnosti. Tega se iskreno veselim.

Skupaj smo na praznovanju pridružitve skupnosti Avstrija naši provinci živele globoke trenutke vere in upanja. V tej številki Angele je to moč začutiti tudi skozi pisano besedo v različnih jezikih – ni pomota ali pomanjkanje časa, da ni vse prevedeno, je izraz naše sedanjosti – s pomočjo druga druge se lahko vživljamo v preteklost, sedanjost in prihodnost. Ljubezen pa se začne v zaupanju, ne v gotovosti. Prej kot v razumevanju v odpiranju skrivnosti. Na poti preobrazbe naše province srčno upam, da smo odprte Svetemu Duhu in zakoreninjene v živem izročilu tistih, ki so živele pred nami in da se skupaj učimo in iščemo. Ljubezen je potrpežljiva (prim. 1 Kor 13).

Smo del širše preobrazbe v Rimski uniji, ki se nakazuje tudi skozi želje dveh drugih uršulinskih vej, da bi v bližnji prihodnosti postali del Rimske unije.

Marijo Magdaleno je vstajensko jutro preobrazilo od znotraj. Tudi pastirjev in kraljev se je Odrešenik dotaknil v srcih, kralji so se po drugi poti vrnili domov. V letu usmiljenja, v katero smo že vstopili, prosim in hrepenim, da bi se to zgodilo tudi z nami.

s. Zorica Blagotinšek

Provincialna konferenca

Malo staromodnosti se prav priležje: pošta in morje podpisov za nekatere od tistih, s katerimi smo še posebej povezane.

Je čas mirovanja in pozornega poslušanja; je čas radovednosti in zanimanja ...

Naši tajnici sta »v ozadju«
skrbno zapisali vse, kar je bilo pomembnega izrečeno, še posebej odločitve, ki bodo zaznamovale prihodnost.

S. Elizabeth in s. Marina sta pred nas razgrnili zgodovino Avstrije – države in province. Brez pomoči s. Grete ne bi šlo ☺.

S. Jasna, s. Kristjane
in s. Fidelis –
skupaj izgledajo
prav navihane,
kajne?

Svetli obrazi ne
potrebujejo komentarja.

»Interesne« skupine: priložnost
za pogovor o izzivih, strahovih,
upanjih, idejah ...

Naše srečanje je vedno tudi
priložnost za pripovedovanje
o izkušnjah iz preteklega leta.
S. Jana je eno leto preživela v
skupnosti Cenacolo.

Med sveto mašo, ki jo je daroval
ljublanski nadškof, sta se uglašeno
prepletali nemščina in slovenščina.
Sveti Duh nas podpira in združuje.

Tokrat so bile
z nami kar tri
misijonarke:
s. Polona, s. Zora in
s. Fani. Se razume,
da so nas z glasbo
in bobni dvignile
na noge.

Z naklonjenostjo in
občudovanjem smo dneve
provincialne konference
delile s sestrami iz
Avstrije. Njihova vera in
predanost sta nas ganili.

Uršulinske vrste, tokrat še
iz dveh provinc. V posebno
podporo so nam sestre, ki
so zaradi starosti, bolezni
ali služenja ostale doma.

Nagovor m. Cecilie Wang ob slovesnosti pridružitve skupnosti Avstrija slovenski provinci, 27. 9. 2015.

Drage moje sestre iz Avstrije in Slovenije,

vesela sem, da sem tukaj s sr. Ann-Marie in z vami vsemi, ko praznujemo nov korak na našem potovanju.

Tovrstno praznovanje je priložnost, da se ozremo nazaj, da se zavedamo svoje preteklosti, svoje zgodovine. Vem, da ste se spominjale zgodovine in delile med seboj načine, v katerih so se vaše poti prepletale. V današnjem zahvalnem psalmu se bomo spominjali, kaj je vsaka izmed skupnosti v Avstriji in Sloveniji prispevala k evangelizaciji.

Pomembno je, da se oziramo v preteklost z zahvaljevanjem za vse, kar je Bog storil po naših sestrah. One so nas privedle do sem, kjer smo sedaj.

Vendar se ne oziramo le nazaj. Naš pogled je uprt tudi naprej. Avstrijske sestre so se s pogumom in odprtostjo soočile s svojo resničnostjo in prihodnostjo; z dejstvom, da jih sprejmejo sestre druge province.

Lepo je, da so tudi slovenske sestre pokazale odprtost in dobrodošlico. Pravkar smo peli: 'Oče, združi nas' -

Jezusovo molitev pri zadnji večerji, njegovo najbolj srčno molitev za tiste, ki so mu sledili, za nas. Tudi Angela nam je zapustila molitev: 'Moja zadnja beseda, s katero vas prosim celo za ceno svoje krvi, je: bodite složne, združene, vse enega srca in ene volje.' 'Prosim celo za ceno svoje krvi.'

Danes praznujemo združitev avstrijskih in slovenskih uršulink. 'Oče, daj da bodo eno.' Naj bo to pričevanje edinosti navdih za vsakega od nas, da smo odprti do drugih.

Moja zahvala vsaki izmed vas, ki je dolge mesece pripravljala današnji dan, posebej sr. Marini, ki je kot provincialna predstojnica velikodušno služila sestram v Avstriji več kot deset let.

Naj bodo z nami sv. Uršula, naša mati, sv. Angela in sv. Marija od Učlovečenja in nas vse blagoslovljajo.

Prevedla: s. Mihaela Bizjak

Združitev slovenskih in avstrijskih uršulink

10

V nedeljo, 27. septembra 2015, smo v uršulinski cerkvi Svete Trojice v Ljubljani praznovala priključitev avstrijskih uršulink Rimske unije z Dunaja, iz Celovca in Salzburga slovenski uršulinski provinci. Za to priložnost je iz Rima prišla vrhovna predstojnica m. Cecilia Wang, skupaj s svetovalko Sr. Ann-Marie Gardiner. Skupina sester, ki je prišla iz Avstrije, je zastopala tudi tiste, ki niso mogle na pot.

V središču tega zgodovinskega dejanja je bila sv. maša, ki jo je daroval ljubljanski pomožni škof dr. Franc Šuštar. Somaševala sta še domači župnik g. Adam Dragan in g. Robert Katnik iz Celovca.

Pred obredom priključitve je vrhovna predstojnica navzoče sestre nagovorila v angleščini: »Moje drage sestre iz Avstrije in Slovenije, vesela sem, da sem tu skupaj s Sr. Ann-Marie ob tej slovesnosti, ko praznujete novo obdobje na vaši poti. To je priložnost, da pogledamo nazaj, da se zavemo naše preteklosti, naše zgodovine ... Danes se bomo v

zahvalnem psalmu spomnile, kaj vse je katera od skupnosti v Avstriji in v Sloveniji prispevala k evangelizaciji. Pomembno je, da gledamo nazaj s hvaležnostjo za vse, kar je Bog storil po naših sestrah. One so nas namreč pripeljale do tu, kjer smo danes.

Ne bomo pa samo gledale nazaj, ampak tudi naprej. Avstrijske sestre so imele pogum in so bile odprte za to, da se soočijo s svojo realnostjo in s prihodnostjo, da jih sprejmejo sestre v drugi provinci. Tudi sestre v Sloveniji so pokazale kvaliteto odprtosti in sprejemanja, kar je videti zelo lepo.

Pravkar smo zapele: 'Oče, daj da bomo eno', kot je Jezus goreče molil pri zadnji večerji za svoje učence, za nas in kakor je prosila sv. Angela: 'Moja zadnja beseda, s katero vas prosim celo za ceno svoje krvi, je: bodite složne, združene, vse enega srca in ene volje.' Danes praznujemo združitev avstrijskih in slovenskih uršulink. 'Oče, daj da bodo eno.' Naj bo to pričevanje edinosti navdih za vsako od nas, da bomo odprte drugim ... Naj bodo sv. Uršula,

naša mati sv. Angela in sv. Marija od Učlovečenja z vami in vas vse blagoslavlajo!« Tako nas je m. Cecilia opogumila za pot skupnega dela v Božjo slavo in dobro vseh ljudi.

Po nagovoru m. Cecilie so se vrstili zahvalni vzkliki za prejete milosti v preteklosti. Nato so vrhovna predstojnica, avstrijska provincialka s. Marina Zittera in slovenska provincialka s. Zorica Blagotinšek prebrale akt priključitve v angleškem, nemškem in slovenskem jeziku. Sledilo je klicanje vsake avstrijske sestre z imenom, njihove obraze smo videle na ekranu.

V molitvi k Svetemu Duhu smo prosile za razsvetljenje in vodstvo na tej skupni poti.

Uradni datum priključitve avstrijskih uršulink slovenski provinci je 29. september, ker so želele biti pod varstvom svetih nadangelov. Ohranjajo svojo posebnost, vendar so ena skupnost naše nove province. Imenujejo se skupnost Avstrija.

Po pridružitvenem obredu se je nadaljevala sv. maša. Ves čas sta se prepletala slovenski in nemški jezik, včasih pa še angleški.

G. škof je v pridigi, ob razlagi berila iz Rutine knjige, spomnil, kako daljnosežne so lahko naše male odločitve. Podobno kot je odločitev, da ostane s svojo taščo, Ruto vodila v to, da je postala člen v rodu, iz katerega se je kasneje rodil Odrešenik, tako se bo lahko mnogo kasneje pokazala rodovitnost tega našega koraka k večji edinosti.

Po evharističnem bogoslužju je bilo v samostanskih prostorih prijetno druženje ob skrbno pripravljenih dobrotah.

Ta zgodovinski dogodek so na praznik svetih nadangelov, 29. septembra, proslavili tudi v uršulinski cerkvi v Celovcu. Maševal je krško-celovski škof Alois Schwarz ob somaševanju rektorja uršulinske cerkve g. Roberta Katnika. Pri maši, med katero sta se prepleta-

la nemški in slovenski jezik, je sodeloval stolni zbor iz Celovca.

V nagovoru med mašo se je škof Schwarz ustavil ob prebrani božji besedi. Izpostavil je vlogo nadangela Gabriela, ki je bil poslan k Mariji v Nazaret. Njen odgovor je prinesel v svet veselje, saj je omogočil prihod Božjega Sina na ta svet. Zahvalil se je sestram za zgled življenja v skupnosti in spomnil, da so danes redovne skupnosti in Cerkev prostor, kjer Bog prihaja na svet. To je prostor, kjer se v medsebojnih odnosih zrcalijo odnosi med osebami Svete Trojice. Kot preroško je označil potezo sester, ki prinaša novo veselje v dobro ustanove in v dobro sestram zaupanih otrok.

Pri slovesnosti je bila navzoča provincialka nove province s. Zorica Blagotinšek. Poleg uršulink iz Celovca in zastopnic iz Slovenije so se praznovanja udeležili tudi zaposleni v uršulinskih šolah.

Na ta dogodek smo se z molitvijo k Svetemu Duhu, z razločevanjem in s postopnimi koraki pripravljale več let. Pri tem so nas vodile besede ustanoviteljice sv. Angele: »Če bi časi ali potrebe zahtevali, da se kaj novega odredi ali kaj drugače izvede, storite to preudarno in po dobrem premisleku. In vaše glavno zatočišče naj bo vedno pri nogah Jezusa Kristusa; tam ve vse, z vsemi vašimi hčerkami zelo goreče molíte.«

Zadnje dejanje priprave na združitev je bila letošnja provincialna konferenca, uglasena na temo medkulturne skupnosti. Odvijala se je v dveh delih. V Avstriji so slovenske uršulinke vsestransko predstavile Slovenijo, uršulinske skupnosti in njihovo poslanstvo, enako so sestre iz avstrijske province naredile pri nas.

Povezanost med slovenskimi in avstrijskimi samostani sega že v same začetke, saj

so eni in drugi v 17. stoletju izšli iz dunajske skupnosti. Kasneje, ko so se leta 1900 avtonomni samostani združili v Rimsko unijo, je bil do leta 1921 sedež avstro-ogrske province v Ljubljani. V času komunističnega režima, ko so bile naše hiše nacionalizirane, so nekatere naše redovnice delovale v uršulinskih šolah v Avstriji, mlajše pa so imele v njihovih samostanih možnost za poletni oddih in za učenje jezika.

Sedanja priključitev dejansko pomeni nadaljevanje tiste poti, ki nam jo je načrtala sv. Angela, in močna okrepitev sestrinskih vezi, ki so se pletle že stoletja.

Uredila s. Mihaela Bizjak

Odprtost srca za sprejemanje ljubezni

Predprobacijska
izkušnja med
uršulinskimi
sestrami v Rimu

14

V mesecu oktobru sem smela deliti življenje z našimi italijanskimi sestrami v Rimu. Najbolj me je nagovorilo, kako znajo sestre sprejemati ljubezen druga od druge. Tudi sama sem se ob njih skušala učiti te drže odprtosti srca za sprejemanje ljubezni. V tridesetih dneh se je nabralo trideset drob-

nih kamenčkov preprostih doživetij in iz teh kamenčkov je v mojem srcu nastal čudovit mozaik, iz katerega odseva obraz skupnosti, ki nosi v sebi nekaj preroškega. Nekaj teh kamenčkov bi rada podelila tudi z vami.

- Prvi dan sem se po dolgi vožnji znašla na železniški postaji, kjer me je že čakala ena od sester. Presenetil me je njen notranji mir. Malo drugače sem si jo predstavljala, tako bolj z »italijanskim karakterjem«. Na poti proti samostanu sem mimogrede pomislila na sv. Angelo, tudi ona je bila Italijanka.

- V skupnost sem kar padla. Kot da se že poznamo. Sestre so me prisrčno sprejele in potrpežljivo čakale, da sem kaj povedala, ker ne znam dobro italijansko. Spet ena dobra izkušnja zame. Pri vsakem pogovoru sem morala biti stoodstotno v odnosu: poslušati,

gledanje kretenj (nekateri kretnje so bile zame čisto nove) in izrazov na obrazu ter iskane besede za pravi odgovor.

- Skoraj ves čas mojega bivanja v Rimu je potekala škofovska sinoda. Udeležila sem se začetne molitve na trgu sv. Petra. Sedela sem v prvih vrstah in prvič globlje zaznala, kako sta delovanje in prisotnost Svetega Duha vidna po škofih in papežu, prav tukaj in zdaj.

- Moje veselje je bil sprehod po vrtu, ki ga imajo sestre ob samostanu. Odkrila sem stare nagrobne plošče sester, ki so živele v prejšnjem samostanu, ki je bil blizu Vatikana, na Via Vitoria. Kdo ve, koliko časa bo še ta čudoviti vrt sredi tega mestnega vrveža? Zamikalo me je, da bi se premaknila v leta, ko je bilo tu 40 sester in bi skrivaj opazovala, kako delajo na vrtu z ljubeznijo do Jezusa in sester, namreč nekaj od tega še vedno odseva tudi v ta čas, čuti se posvečenost kraja.

- Nekega dne me je ena od sester odpeljala v prostor blizu cerkve, kjer imajo relikvije. Tam sva obstali in se dolgo pogovarjali. Kako dragocen trenutek in kako lepa je Cerkev na njenem zgaranem obrazu!

- V devetdesetih letih so sestre zaprle šolo in prostore preuredile v študentski dom in

dom za goste, kamor sem občasno hodila pomagat čistilkama. Tako sem lahko iz »prve roke« poslušala italijanske narodne pesmi. Kar veliko sta prepevali.

Tako, nekaj kamenčkov za pokušino. Pravzaprav je vse naše življenje sestavljeno iz drobnih kamenčkov vsakdana in če je vsak

dan izročen Gospodu, nastane mozaik, iz katerega odseva Jezusova podoba. Hvala Bogu za sestre, ki niso samo bogate po letih, ampak tudi po življenjski modrosti. Hvala Bogu za ta dragoceni čas, ki sem ga preživela s sestrami.

s. Milena Lipovec

Življenje brez mobitela in prvi vtisi iz Krakova

15

V zadnjih letih sem za vsako številko Angele pisala besedo provincialke. To je bilo obdobje, ko je bilo veliko telefonskih klicev, elektronske in navadne pošte, obiskov, pogovorov in s tem povezanih vprašanj, ki so zahtevala slišanje, nošenje, odločitve ... Sedaj je moj telefon tiho, med elektronsko pošto je nekaj obvestil iz province, ki me spodbujajo k molitvi. Nič za organizirati, načrtovati, odločati ... Preprosto biti in se pustiti ljubiti v vsem. Preprosto! Pa vendar ne tako lahko.

V drugi Mojzesovi knjigi beremo navodila o sobotnem letu: »Šest let sej na svoji zemlji in spravljal njene pridelke! Sedmo leto pa jo pusti, naj počiva in leži neobdelana; naj jedo od nje siromaki tvojega ljudstva in kar še ostane, naj pojedo poljske živali!« (2 Mz 23,

10–11). Pustiti njivo neobdelano je ekološka modrost, da ne izčrpaš zemlje, predvsem pa vprašanje odnosa do Boga. Ali je Bog v mojem življenju resnično na prvem mestu ali sem le jaz z svojim prizadevanjem in svojo skrbjo? Ali zaupam Bogu, da bo res poskrbel zame?

Doživljam, da je sobotno leto velik dar in priložnost, da sklenem dosedanje in se pripravim na novo poslanstvo. Tega nikakor ne želim zapraviti. Eno prvih vprašanj mojega zaupanja Bogu je bilo, ali bom uporabljala mobilni telefon za budilko, da ne bom prespala tega leta. Kaj vse moram namreč osvojiti, najprej poljščino in potem vso drugo teologijo, da bom dobro osvojila vsebino naše vere, ki jo želim oznanjati! Seveda potrebujem ritem in red tudi v tem letu. Zaznala sem, da se za vprašanjem o budilki skriva temeljno vprašanje: Ali hočem dan osvojiti, osvojiti Božjo Besedo, predavanje, vsebino, srečanje, ga obvladati ... ali ga sprejemem kot dar ljubezni, ki se mi daje zastojno? Toda, ali zaupam Bogu, da bo to, kar bo zraslo po srečevanjih, molitvah, študi-

ju ... dovolj, da nahrani uboge? Ali želim zgolj akumulirati znanje ali dovolim, da me Božja Beseda prekvasi, se utelesi, rodi sad. Pristen sad, ki ima v sebi moč, da nahrani in odžeeja, a potrebuje svoj čas, da dozori. Učim se slediti temu ritmu sobotnega počitka in sprejemati vsak trenutek kot dar. Vsak dan znova, ko se zbudim brez budilke, mi je podarjen za sprejemanje Božje ljubezni in darov.

Te vrstice pišem po treh tednih mojega življenja v Krakovu, morda bo moj pogled čez nekaj časa drugačen.

Odkrivam Poljake kot narod, ki je pred svojim Bogom na kolenih, staro in mlado, vse kleči na kamnitih tleh. Bog pozna srca, toda vtis, ki ga človek tukaj dobi, je, da resnično molijo. Lahko prideš v cerkev ob različnih urah, vedno je kdo, ki moli.

Krakov je mesto sv. Janeza Pavla II. To je očitno na vsakem koraku: v minoritski cerkvi imaš v eni zadnjih klopi napis: tu je klečal in molil papež Janez Pavel. Na oknu škofijske palače, s katere je nagovoril množico na trgu, je sedaj stalno njegova slika, kako blagoslavlja množico. Označena je njegova pot, kjer se je sprehajal in molil rožni venec. Kjer je bil kamnolom, kjer je delal med vojno, pa je sedaj Center Janeza Pavla NE BOJTE SE. Mozaična poslikava v zgornji cerkvi je delo našega p. Marka I. Rupnika. Meni je to svetišče posebej dragoceno, ker smo ob podobah tega mozaika delale zadnje duhovne vaje. Hranijo tudi talar, ki ga je papež nosil ob atentatu. Zgovorno.

Je mesto Božjega Usmiljenja in razodetje te skrivnosti sv. Favstini Kowalski. Zame je bilo veliko presenečenje, da je to svetišče v neposredni bližini kamnoloma, kjer je sedaj Center Janeza Pavla. Ob letu, ki ga začnemo, se mi zdi velik dar, da smem biti tukaj in vas vse izročati Njegovemu Usmiljenju.

s. Mateja Koršič

Naše sestre na Poljskem so zaslišale klic, da se zganejo ob dogodku Cerkve, ki se bo zgodil v dneh med 20. in 31. 7. 2016 v Krakovu. V svetem letu, letu Božjega usmiljenja, nam je dano, da z mladimi obeležimo ta jubilej svetovnih razsežnosti. SDM v Krakovu bo že 31. po vrsti. Natanko tam, od koder sta bila doma sveta Janez Pavel II. in Favstina Kovalska.

V sklepih in priporočilih kapitlja slovenske province l. 2012 smo spoznale, da »podpiramo in spodbujamo konkretno delo z mladimi, ki so v srcu vsake uršulinke«. V tem duhu in veri sva bili midve letos poleti poslani na Poljsko. Sestre in mladi smo bili povabljeni v Bardo Śląskie na jugu Poljske, kjer smo skupaj načrtovali program, ki bo povezal mlade, ki se bodo poleti 2016 udeležili SDM-ja in programa po poljskih škofijah v tednu pred skupnim srečanjem v Krakovu.

Sveti Duh nas priganja, da se zganemo. Želimo praznovati Božje usmiljenje z mladimi v škofijah, v katerih živijo sestre uršulinke. Slovenci smo povabljeni v Wrocław, Čenstohovo, Poznań in Nałęczów blizu Lublina. V teh krajih se bomo srečali uršulinke in mladi, ki so povezani s poljskimi sestrami ter sestrami evropskih skupnosti.

»Iz osebne vere v Jezusa Kristusa v duhu sv. Angele gradimo živa občestva v tem svetu.« (Prednostna izbira slovenske province na provincialnem kapitlju 2012) S temi besedami lahko strneva našo unikatno izkušnjo sobivanja in ustvarjanja med šestimi mladimi in nama, ki smo se poleti s kombijem odpravili na pot.

Svetovni dan mladih v Krakovu 2016

Marko: Izkušnja na Poljskem je bila enkratna. Najbrž smo vsi udeleženci iz Slovenije, vključno s sestrama, pričakovali nekaj drugega, drugačnega, a kar smo dobili, je bilo čudovito. Že pot tja je bil zabaven, navigacijsko zahtevnejši projekt, tam pa so nas sprejeli, nas nahranili in nastanili v ogromnem

»gradu« (bil je samostan, op. Marko). Naslednji dnevi so bili zapolnjeni s pesmijo, načrtovanjem, aktivnostmi in duhovno vsebino, še na romanje so nas peljali. Na poti nazaj smo se ustavili v Čenstohovi, kjer smo, po zaslugi poljske sestre dvakrat prišli čisto do podobe. Po tako polnem tednu smo, kljub nezgodi, srečno prispeli domov polni lepih vtisov.

Matic: Skupaj smo preživeli odlične dni polne molitve, smeha, petja in dobre volje. S skupnimi močmi smo naredili načrt za Svetovni dan mladih. Obljubljamo, da bodo dnevi pred Svetovnim dnevom mladih zabavni in hkrati dobra priprava na srečanje s papežem Frančiškom.

Mihaela: Naši dnevi na Poljskem so tekli v čudovitem prepletu molitve, dela in sproščeni srečanj. Načrtovanja za SDM v Krakovu so bila zelo konkretna: od dnevnega reda za udeležence do posameznih dejavnosti, ki bodo na razpolago. Vse to, se mi zdi, ne bi šlo brez

trdnega molitvenega ozračja, ki so ga ustvarjali sveta maša, adoracija in skupno petje. Nekako pa smo »led prebili« v spontanem, glasbeno-plesnem večeru, ko smo se res sprostili in se bolj povezali. Veselim se prihodnjih srečanj in Svetovnega dneva mladih v Krakovu.

Ana Marija: Na Poljsko smo šli z namenom, da naredimo načrt za Svetovni dan mladih, doživeli pa mnogo, mnogo več. Med nami so se spletla prijateljstva, spoznali smo mnogo prijetnih ljudi, doživeli smo trenutke nepozabne zabave in smeha, hkrati pa smo preživeli tudi veliko časa v molitvi. Vse to je bilo nepozabno in mislim, da sedaj vsi komaj čakamo letošnje poletje, ko se spet vrnemo na Poljsko.

Sandra: Ostajajo mi res prečudoviti spomini z letošnjega potepanja po Poljski, ki je potekalo kot priprava na SDM 2016. V spomin so se mi zapisali predvsem vsi drobci druženja z uršulinkami, vsi tisti iskreni pogovori med nami, sodelovanje v naši glasbeni skupini animatorjev ter sodelovanje pri zaključni sve-ti maši, ki je potekala v kar treh jezikih hkrati. Ah, toliko lepega, da se preprosto ne da opi-sati z besedami. Za vse to in še več čutim le ogromno hvaležnost Njemu ter izročam v molitev vse mlade, tiste, ki bodo naslednje leto z nami na Svetovnem dnevu mladih 2016 v Krakovu. Se vidimo! :)

Nikolina: Dneve na Poljskem, ki so bili priprava na Svetovni dan mladih 2016, smo preživeli v skupnosti, z molitvijo, pesmimi, nasmehom na obrazu in pozitivno energijo. Smo rasli kot osebe, dobili smo nova spozna-nja, spoznali res lepe ljudi. Upam, da bomo vsi to vse ohranili in naslednje leto na Polj-skem nadaljevali s tem še naprej ... ☺

Zaveza med nami, da prevzamemo svoj del odgovornosti, je bila blagoslovljena z mogoč-no priprošnjo Matere Marije. Krona našega skupnega tedna je bilo romanje v Čenstoho-vo ter večerna in jutranja sveta maša v kapeli milostne podobe čenstohovske Božje Matere. Nedelja zvečer je bila ravno tista, ko se je pri opoldanskem Angelusu papež Frančišek prvi vpisal, da »pride v Krakov«. Do solz nas je ga-nilo, da nas Božja previdnost tako čudovito vodi. Da smo bili tako oprijemljivo del Nje-govega načrta, ki ga ima za vsakega človeka. Verujeva, da tudi za vse velike reči, ki jih bo Oče, Sin in Sveti Duh storil v srcih mladih in vseh sodelujočih na SDM 2016.

s. Diana in s. Andreja

“Usmiljeni kot Oče”

(Lk 6,36)

Ob jubilejnem letu usmiljenja

Na bibličnih duhovnih vajah, ki so oktobra 2015 potekale v Kančevcih pod naslovom Kjer je Gospod, tam je usmiljenje, je voditelj, dr. Maksimilijan Matjaž, svoje razmišljanje zastavil v treh korakih oziroma v treh pogledih. Naj tudi nam pomagajo pri osebni molitvi v jubilejnem letu usmiljenja:

* pogled na Sveto Trojico, na Očeta, ki objema (Iz 49,1-18; Lk 15), na Sina, ki išče (Mt 8,1-17; 9,10-13.36-38; 11,25-30), na Svetega Duha, ki se spušča in posvečuje (Mr 1,10-11; Rim 5,5; 8,14-39). Namen leta po papežu Frančišku: Da bi bil »jubilej živa izkušnja Očetove bližine, skoraj kot bi se z roko želeli dotakniti njegove nežnosti; da bi se okrepila vera vsakega vernika in bi tako pričevanje postalo vedno bolj učinkovito.«

* pogled nase, v moje srce, na moje življenje. Kdaj sem doživel us-

miljenje? Kdaj sem bil trd? Kdaj sem prosil usmiljenja in odpuščenja? »Bodite usmiljeni, kakor je usmiljen tudi vaš Oče!« (Lk 6,36). Papež Frančišek v petek, 11. septembra 2015: »Da bi bili do drugih usmiljeni, moramo imeti pogum, da obtožimo sami sebe. Potrebno je naučiti ne soditi drugih, saj sicer postanemo hinavci. To je tveganje, katerega se moramo varovati vsi, tudi sam papež. Božja beseda nas spodbuja k premišljevanju o »velikodušnosti odpuščenja in usmiljenja.« S tem nas spominja na »krščanski stil«, ki ga vodijo nežnost, dobrotljivost in krotkost, ter nas vabi, da bi se medsebojno prenašali.

* pogled na bližnjega, na konkretno življenjsko pot, ki jo hodim. Kje in kako sem lahko usmiljen? »V naših župnijah, skupnostih, združenjih in gibanjih, skratka, kjer koli so kristjani, mora vsak najti oazo

usmiljenja,« nas spodbuja papež Frančišek (UO 12). Jezus nas uči, da bomo sojeni po delih usmiljenja (Mt 25,31-46). Zato smo povabljeni, da ponovno odkrijemo telesna in duhovna dela usmiljenja. Usmiljenje namreč ni »dobrotništvo niti zgolj čustvenost. Gre za preverjanje pristnosti, da smo Jezusovi učenci, naše verodostojnosti, da smo kristjani v današnjem svetu,« pravi papež. Usmiljenje nas kliče v poslanstvo, k odpiranju navzven in dajanju: Pojdi in oznanjaj, kako se te je Gospod usmili! (Mr 5,19). To je veliko poslanstvo spreobrnjenih kristjanov v letu usmiljenja.

Vir: *eksegeza.net* z dovoljenjem
dr. Maksimilijana Matjaža

Iz srečanja za vzgojitelje

Srečanje redovnih vzgojiteljev v Rimu je bil Szame močan dogodek letošnjega leta, ki me je prebudil in notranje ogrel na poti posvečenega življenja. Doživela sem pestrost in bogastvo mednarodnosti, zelo pa me je nagoovorila tehtnost podanih vsebin, skozi katero je Cerkev in v njej pot posvečenega življenja zasijala v novi, močnejši luči.

Upodabljanje po Kristusu je bila besedna zveza, ki je po različnih poteh prodirala do nas, saj je prav to tista temeljna, osrednja in vseživljenjska formacija, pravzaprav poklicanost vsakega krščenega in zato aktualna za tiste, ki se na posvečeno življenje šele pripravljajo kot za vse ostale, tudi tiste, ki se pripravljajo na končno srečanje z Jezusom. Vse v našem življenju je formativne narave, vse, kar se nam godi, o čemer razmišljamo in kar delamo, je del Božje vzgoje. Zato ta ni le stvar razuma in volje, še manj zunanjih oblik in obnašanj, ampak se mora dotikati srca, naših čustev, okusov, želja, izbir; dotika se našega bistva. Zato je na mestu vprašanje, ki si ga lahko postavljamo najprej sebi: ali se je moje srce kaj spremenilo? V današnjem dnevu, v tem mesecu, v zadnjem letu ... Vedno znova lahko začnem prositi, da bi me Kristus osvojil in spremenil od znotraj.

s. Božena Kutnar

Od 7. do 11. aprila 2015 je potekalo mednarodno srečanje vzgojiteljev. To so redovniki in redovnice, ki so odgovorni za mlajše brate in sestre, ki so v začetni formaciji. S. Božena, s. Anka in s. Tatjana so z nami podelile vtise, ki še vedno ostajajo v njihovih srcih.

S srečanja vzgojiteljev v letu posvečenega življenja mi po več mesecih ostaja "slika" naše številčnosti in pestrosti, saj smo se zbrali z vseh koncev sveta in mnogih kongregacij, redov. Obenem je bila priložnost, da smo se srečale uršulinske vzgojiteljice.

Med vsem, kar je bilo povedano in podeljeno, so se me dotaknili nekateri vidiki.

Prvo, da je Jezus svoje življenje spremenil v šolo. Ne le s svojo besedo, učenjem, ampak s svojim življenjem, dogodki, z ljudmi, ki jih je srečal. Njegovi učenci so živeli z njim. Niso ga le poslušali, z njim so šli skozi svojo osebno izkušnjo, Jezus jih je učil s svojim življenjem in ta izkušnja jih je spremenila.

Drugo, da se mora formacija dotakniti srca, saj se lahko veliko (na)učimo, pa nas to ne spreminja. Ostaja na površini. Prava formacija pa je spreminjanje srca. In Bog nas želi vzgajati skozi vse. Kadar res sestopimo v svoje globine, spoznamo, da Kristus pride v vse, se dotika vsega. Zato je vse naše življenje formacija, rast. In kaj naj raste? Naša senzibilnost, dokler ne bo kot Kristusova.

In tretje: formacija se nikoli ne konča. Biti vzgojitelj pomeni najprej biti ta, ki se pusti vzgajati.

To so nekatere spodbude, ki mi ostajajo in ki jih v vsakdanjem življenju lahko preizkusim, kako resnične so.

s. Anka Kogelnik

O b iskanju in prebiranju tega, kar sem si zapisala v Rimu, sem našla na nekem lističu zapisano tole, kar želim podeliti:

Nedelja Božjega usmiljenja, zvečer. Eden izmed izzivov zame kot vzgojiteljice je, postati ljubeča oseba. V času večerje je ena od sester bruhala in močno jo je bolela glava. Bila sem pri njej: nogavice gor in dol, pa vse to, ko si z nekom in pomagaš, biti pri njej, ko ji je težko. Masirala sem ji glavo. Prišla je še druga sestra in glasno komentirala, bilo mi je nerodno in sem se zasmejala. Ob tem mi je prišlo na misel, ja, to pomeni biti ljubeča oseba. Tam sem bila, v tišini ob njej. To mi je močno spregovorilo.

To hrani, če smo ljubeči. Kaj mi brani, da bi še kdaj izkazala gesto ljubezni, pozornosti, ne da bi v zameno pričakovala kar koli.

s. Tatjana Car

Dostojanstvo delitve, ko ljubimo z logiko Boga

Vokrožnici Hvaljen moj Gospod je več konkretnih primerov. V točki 211 beremo: »Vzgoja za okoljsko lahko spodbudi različne vrste vedenja, ki neposredno in pomembno vpliva na skrb za okolje. Naj omenim izogibanje rabi plastičnih vrečk ali papirja, manjšo porabo vode, ločeno odlaganje odpadkov, kuhanje, kolikor bomo pojedli, skrbno ravnanje z drugimi živimi bitji, uporabo javnega prometa ali prevažanje več oseb v vozilu, sajenje dreves, ugašanje nepotrebnih luči.«

Medsebojna delitev je evangelijska zapoved. Je dihanje prve apostolske Cerkve, obzorje, ki ga razkrivajo cerkveni očetje in ključna beseda okrožnice. Sveti oče razlaga: »Vse to je sestavni del velikodušne in dostojanstvene ustvarjalnosti, ki kaže na odličnost človeškega bitja«; je »dejanje ljubezni, ki izraža naše dostojanstvo.« To ni samo katoliška dediščina. Dejansko pomeni glagol deliti vhodna vrata okrožnice Hvaljen moj Gospod, kjer – absolutna novost – v točki 9 sveti oče navaja besede ekumenskega patriarha iz Carigrada. »Bartolomej je hkrati opozoril, da ne smemo spregledati etičnih in duhovnih korenin okoljskih težav. Te naj nas seveda vabijo

ne samo k iskanju tehničnih rešitev, ampak predvsem k spremembam v človeku samem, sicer se bomo soočali le s simptomi. Predlagal nam je, naj od porabe preidemo k odpovedi, od pohlepa k velikodušnosti, od potrate k delitvi z drugimi, po askezi, ki pomeni naučiti se deliti in ne le odpovedovati. Gre za obliko ljubezni.«

Frančišek je v svojih pridigah večkrat opozoril na potrebo po medsebojni delitvi. Posebej je o tem govoril v nedeljo, 3. avgusta 2014. Ko je pri molitvi angelovega češčenja komentiral evangelij o pomnožitvi kruha in dveh rib, je papež Frančišek povabil, naj »primerjajo reakcijo učencev pred utrujenimi in lačnimi ljudmi z Jezusovo reakcijo.« »Različne so,«

pripominja Jorge Mario Bergoglio. »Učenci menijo, da bi bilo bolje, da jih odslovijo. Jezus pa pravi: Dajte jim vi jesti. Učenci razmišljajo tako, kot razmišlja svet, v katerem mora vsak gledati nase. Jezus razmišlja v božji logiki, ki je logika delitve. V okrožnici »Hvaljen, moj Gospod« se misel večkrat ponavlja z mnogimi podrobnostmi. To je rodovitna korenina za »celostno ekologijo«, za celovito prepletanje skrbi za okolje, zagovarjanje človekovih pravic, pravičnost, dobro politiko, reformirano ekonomijo, počlovečene finance.

Alberto Chiara

(objavljeno v Noi expo. Supplemento di Avvenire del mese di Luglio 2015, str. 4.)

Pripravila s. Marta Triler

Izkušnja prostovoljstva

Zvami želim podeliti izkušnjo prostovoljstva (prek Karitas) pri beguncih in imigrantih, ki sva jo živeli skupaj s s. Jano Rovtar 31. 10. in 1. 11. 2015 na Dobovi. Vesela sem bila njene družbe, saj sem se zavedala, da sva poslani v imenu vas vseh. Nekaj dni pred nama je bila tam s. Andreja Čakš, usmiljenka, en dan so bili z nami Poldi Valant in dva študenta Vincencijevega doma na Taboru ter diakon Jan, lazarist iz Ukrajine. Sama sem se prijavila na Karitas že ob prvem valu, a takrat ni bilo veliko potreb. Potem se je prvi begunski val umiril, a sledil mu je sedanji, ki

ne kaže, da bo kmalu usahnil. Dokler ne bodo vzpostavili javnih del za brezposelne, bomo prostovoljci različnih humanitarnih organizacij zelo pomembni, pa najbrž tudi še potem, kajti prostovoljec pomeni biti tam s srcem in motivacijo. Tam so bili Rdeči križ, Madžarska in Češka Karitas, Malteška pomoč, ADRA in civilna zaščita. Med seboj smo zelo dobro sodelovali, prav tako s policisti in vojaki. Imela sem vtis, da so oni kot oče (red in disciplina), mi pa kot mama (ki hrani, se nasmehe, naredi na skrivnem izjemo, prinese obleke). Oboji smo potrebni. Navzoči so bili tudi predstavnici

ki UNHCR (Visoki komisariat ZN za begunce), a ti niso delali kakor mi. Imela sem vtis, da bolj kontrolirajo in opazujejo (bili so tudi iz tujine) in pišejo poročila o našem delu.

Prvi dan sva bili v šotorišču, kamor so ljudi pripeljali z avtobusi in jih registrirali. Včasih v šotorih prespijo, drugič gredo kmalu naprej. Medtem smo jim delili hrano in vodo ter oblačila. Dobro je, da imaš odprte oči za potrebe in da vidiš sam od sebe, kaj je potrebno narediti. Po odhodu skupine smo čistili veliki šotor in okolico, smeti je zares veliko, veliko tudi odvržene hrane, kar sem zelo težko gledala. Vonj povsod ni prijeten, a je kar šlo. Nikogar ni bilo, ki bi organiziral begunce, da bi kaj pomagali pri čiščenju, so pa povedali, da so nekatere skupine to delale same od sebe. Ljudje so si zelo različni, tako kot mi. Eni vidijo vse, drugi pa imajo kakor dve levi roki. Mnogi so tudi zelo utrujeni.

Prespali sva pri lazaristih na Dobovi, zares so bili gostoljubni do naju in še do drugih, ki so spali pri njih. Drugi dan sva šli na železniško postajo, kjer ljudje prestopijo z vlaka na drug vlak, vmes jih popišejo. Medtem smo jim delili hrano (zelo osnovne stvari), toplo mleko za dojenčke in oblačila. Tu je bilo čiščenja bistveno manj.

Imela sem občutek, da je najina navzočnost kot redovnic (bili sva kar v uniformah) delovala pozitivno in blagodejno. To so tudi obrobja revščine in odsotnosti Boga, kamor nas vabi papež Frančišek. Ker sva delali po 12 ur (od 8.00 do 20.00), ni bilo časa za molitev in sveto mašo. V mislih sem klicala Božje usmiljenje na ves svet, saj se mi je zdelo, kot da se mimo mene vali reka uboštva in stiske. »Gospod, ti vidiš vso človeško bedo in stisko, vse rad sprejemaš v svoje naročje.« Tudi v teh ljudeh trpi naš Gospod, četudi so med njimi gotovo tudi taki, ki situacijo izkoriščajo. Še se

spominjam, kako smo veliko molili, da ZDA (Bush) ne bi napadle Iraka. Pa so ga, in to so zdaj, po mojem mnenju, posledice tega prvega vmešavanja. Stvar politike in vlad je, da poskrbijo za konec vojne, to je v njihovi moči, tako kot so jo tudi na posreden ali neposreden način sprožili. V naši moči kristjanov pa je, da jim izkažemo razumno ljubezen, kot je rekel Jezus: »Lačen sem bil in ste mi dali jesti, tujec sem bil, in ste me sprejeli ...« To velja tudi v tem primeru. Vedno lahko živimo evangelij ljubezni, v vseh okoliščinah. Z dejanji dobrote zdravimo ta svet, ki je ranjen od zla. Čeprav se zdi, kot da je hudič spušččen za nekaj časa z verige, kot pravi Razodetje, je Bog svet že odrešil. Zame je to čas preizkušnje za vernike, da se prečistimo v veri in ljubezni do Jezusa, da postanemo zares Njegovi pričevalci v svetu, ki se spreminja pred našimi očmi. Ne vem, kakšna bo prihodnost, ne bojim se drugačnih ljudi, včasih se bolj bojim evropske apatičnosti in prikritega sovraštva do Boga, ki se kaže že v tem, da si v Ustavo nismo zapisali besede o krščanskih koreninah. Imejmo upanje v Boga in gorečo ljubezen v srcu, kot nas spodbuja sveta Angela. Spodbujam, da se tista, ki more, odpravi kdaj na pomoč tudi sama. Je ena od odličnih priložnosti, kjer človek pozabi nase, pogleda izza svojih varnih zidov in služi drugemu.

s. Meta Potočnik

Iz noviciata

Trenutno imamo do sedaj največjo skupnost. Poleg s. Anke, voditeljice noviciata, in s. Zdenke iz Slovaške je še sedem novink in ena postulantka. Smo iz šestih držav: Slovaška, Poljska, Hrvaška, Madžarska, Francija in Slovenija. Dve novinki se pripravljata na zaobljube, ki bodo decembra.

s. Anka Kogelnik

Meeting of the young brothers and sisters

I was very happy to be able to participate in this worldwide meeting of consecrated men and women. Because of my novitiate experience (in the European novitiate), “going to Rome” will for me always be a kind of “coming home”. For me it was a joy that despite a tight schedule I found some time to visit the novitiate.

The organizers of the Vatican, the staff and the many volunteers really deserve a big THANK YOU! It is a lot of work to organize so well for more than 5000 people.

The sharing with brothers and sisters from so many different countries, congregations and charisms was a special, joyful and uniting experience for me.

I found the presentations of Cardinal Braz de Aviz and Fr Fabio Ciardi practical and close to our everyday life, and with some humor. Their topic was community life as the only way to spiritual growth and the way to

know, deepen, value and love our Founders and their charism; and thus to live it more fully.

The audience with Pope Francis, was however something that was the most beautiful and touching for me in this week.

“Do you know how to adore the Lord?” he asked us. We should be “men and women of adoration”, who are before our Eucharistic Lord. – Not asking for something, thanking for something, praying, but simply adoring Him for his own sake, for His beauty and goodness.”

Besides his natural and sympathetic way of speaking about our communities, I was touched with a deep and exceptional peace by the way Pope Francis addressed us sisters.

In our times, where there is so much confusion and disorientation through gender ideologies and a wrong understanding of what it means to be a woman, to be feminine, the pope, so simply and with so much love made a clear statement about the role of consecrated women in the Church:

We should not lose, but witness to the tender maternity of the church, he said. “A sister is an icon of Mother Church and of Mother Mary. You have truly this role in the Church. Do not forget this: Always on the front line, but like this!”

I felt that, with these words, he restored the real meaning and beauty of the word: feminine. He concluded this topic adding, “Sisters are the spouses of Jesus Christ and they draw all their strength from there, before the Tabernacle.”

The experiences of this week were so rich that I could still write more pages about it, but I am limited to one page ... Therefore, I only want to conclude here with thanking all the sisters who made it possible to participate in that meeting and for the wonderful hospitality of our sisters in the Generalate, who cared so well for all our needs.

THANKS BE TO GOD

Sr. Grete Traußnig

27

Romanje družin

V nedeljo, 11. septembra, smo z otroki s posebnimi potrebami iz centra CI-RIUS iz Kamnika in njihovimi starši ter bratci in sestricami poromali v Žužemberk skupaj s s. Magdaleno in nekaj prostovoljci (animatorji). Tamkajšnji župnik nas je zelo

lepo sprejel. Ko smo se zbrali skupaj, smo se najprej med seboj spoznavali. Vzdušje je bilo veselo in sproščeno. Starši in otroci so bili veseli, da so se ponovno med seboj srečali. Po spoznavanju smo imeli v farni cerkvi sv. mašo, ki jo je daroval jezuit p. Damjan Ristič.

Po maši pa smo imeli še druženje ob pecivu in toplem čaju, kar so pripravili večinoma starši.

Mene so predvsem nagovorili ti otroci, njihova spontanost in iskrenost ter njihova želja slaviti in spoznavati Jezusa. Tudi to, kako so me otroci in starši takoj sprejeli, čeprav sem se prvič srečala z njimi.

S to izkušnjo se mi je na nek način odprl nov svet. Hvaležna in vesela sem zanj.

s. Maja Cafuta

Poslovodenje ... Management ... Bog ima smisel za humor.

Ne morem reči, da je to nekaj, kar bi bilo običajnega – sestra uršulinka in študij na ekonomski fakulteti. Mati Angela bi se gotovo namuznila, če bi sedla k meni in bi v živo poklepetali o tem. To stvarnost doživljam podobno kot moje odkrivanje poklica, da je možno, da sem pristna v življenju po evangelijskih svetih. Tudi pri mojem študiju odkrivam, kako lahko po malo »dvigam nogco« in sem pristna v odnosih z ljudmi, ki jih sicer morda ne bi srečala, če ne bi skupaj sedli v isti razred, prisluhnili akademikom in glodali problematike današnje ekonomije. Dlje kot sem v tem, bolj vidim, kako pomemben je čas, ko lahko premislim, v tišini, pred Gospodom, da se soočam z izzivi. Da se veselje in mir naselita v meni in sta. Hvala, naš Bog, za vse, kar prinašata tek in spremembe časov.

s. Andreja Perc

december 2015 Angela

Jeseni letos je Gospod poklical k sebi dve uršulinki iz skupnosti Avstrija. S tem zapisom se ju hvaležno spominjamo in ju priporočamo v molitev.

Sr. Thaddäa Payrhuber

Sr. Thaddäa, s krstnim imenom Rosina Payrhuber, se je rodila 1924 v Kronstorfu v Gornji Avstriji. 24-letna je leta sledila Božjemu klicu in se 14. 9. 1948 pridružila uršulinkam v samostanu v Linzu in leta 1951 izpovedala prve zaobljube. Uršulinka je bila tudi njena mlajša sestra sr. Aloysia.

V času redovnega življenja je bila vrsto let dejavna v internatu šole Sv. Uršula na Dunaju, po ustanovitvi redovne hiše v Leobnu pa je tam skrbela za dobrobit sester. Leta 2009 se je pridružila skupnosti v Salzburgu, kjer je preživela svoja zadnja leta v molitvi. Tiho in potrpežljivo je prenašala svojo težko bolezen. Veliko je molila za vse zadeve Cerkve in za vse, za kar so se posamezniki obračali nanjo s svojimi prošnjami. Umrla je v Salzburgu, 23. septembra 2015, v 92. letu starosti in 64. letu zaobljub.

Sr. Immaculata Pichler

Sr. Immaculata, s krstnim imenom Hildegard Pichler, je bila rojena leta 1925. V mladosti je bila velika častilka Marije. Sponosom je bila članica Marijine kongregacije in se tudi posvečala temu apostolatu. Kot taka je sledila Božjemu klicu in leta 1956 izpovedala redovne zaobljube v uršulinskem redu. Po poklicu je bila izučena šivilja in dokler je mogla, je svoje znanje in moči posvečala sestram. Delovala je v različnih samostanih, nazadnje v Leobnu, kjer je skrbela za vrt. Po zaprtju hiše v Leobnu je prišla v skupnost v Celovcu, kjer je preživela čas v molitvi za vse, ki so se ji priporočali. Umrla je v Celovcu 18. oktobra 2015, v 91. letu življenja in 60. letu zaobljub.

s. Marta Triler

**Intervju s s. Agnes
Štrukelj, uršulinko,
ki je zvesta Bogu 70 let.
Sestra iskrenih in
prodornih misli.**

Na Jezusovi poti, zagledana Vanj

SREČALA SEM JEZUSA

Hvaležna vzgoji v družini, očetu in materi, je s. Agnes želela postati vzgojiteljica. V Ljubljani je pri svojem izobraževanju na učiteljski srečala, kot sama pravi, »nunce«. Bilo je prvo in nepozabno srečanje z njimi. Mirni in ljubezni polni obraz matere Klementine jo je nagovoril in s temi potezami s. Agnes tudi danes mnoge spremlja po Jezusovi poti. Že prvo leto na učiteljski jo je Jezus začel vabiti. Spregovoril ji je po pesmih matere Elizabete. Milost je zelo delovala. Nanjo je odgovorila s sklepom: želim ljubiti Jezusa in samo Jezusa. Odklonila je poroko z zemeljskim ženinom in po milosti Božji je pustila vse in odšla v samostan. 17. 4. 1945 je izpovedala prve zaobljube. V samostanu je študirala glasbo, teologijo in francoski jezik, v Franciji. Poučevala je verouk na župnijah in inštruirala francoščino. »Borila sem se,« pravi za svoje življenje, »nisem pa pomislila, da bi odšla ven in pustila življenje v samostanu.«

ZELO NOTRANJE DOŽIVLJANJE ...

S. Agnes ima za nas le en stavek: »Jezus se v meni učlovečuje in po meni odrešuje.« Z leti vedno bolj in bolj notranje doživlja odnos z Gospodom, Jezusom. Težko govori o tem, kar je notranjega – med Bogom in človekom. »Zgodi se nam, da smo kdaj pozunanjene, usmerjene na delo in uspehe. Vendar so pomembna notranja doživetja, čas, ko sem z Jezusom, ko samo Njega iščem. Je darovanje in sprejemanje. Ne pomaga razumeti, pomembno je živeti. To pa pride z zorenjem. Mi se lahko po Mariji združujemo z Jezusom. Čustvo ni zadosti. Vsak ima svojo pot za Jezusom. Poti

niso enake. Brezmadežna Mati Marija, želim ljubiti Jezusa po tebi, s teboj in v tebi, tukaj in sedaj. Ne moremo brez Marije. Ne bo prave linije, ne bomo zmogle poti.«

KJE?

»Jezus je v srcu. Tam ga doživljam. V lastnem srcu in v srcu bližnjega ga srečujem. V srcu bližnjega ga častim in ljubim. Leta so potrebna, da to bolj in bolj živim; po milosti Božji,« se zazre v daljavo pri svojih 94 letih. Pomolči in nadaljuje: »Sveta maša. Darovanje. Naj Sveti Duh posveti te darove, da postanejo telo in kri. Doživljati to.« Ozre se k meni in mi reče: »Prosi in boš prejela. Jezus da razsvetljenje, doživetje. Tako glodam gotove stvari, jih ponavljam. Ena misel, ki prodre vame, me lahko popolnoma prenovi in posveti. Jezus, edini ljubljene v mojem srcu, vsak trenutek.« Iz izkušnje pravi, da naj bo težišče našega življenja na molitvi. »Bog sam zadošča. Kadar se popolnoma oprem na Boga, zmorem vse, prenesem vse bolečine in sem srečna v skupnem redovnem življenju. Samo Nanj naslonjena. Vse drugo pride in gre. Ne jokati, če gre. Razne preizkušnje so del življenja. Jezus je dal, Jezus je vzel, bodi hvaljeno Njegovo ime. Brez življenja v samostanu ne bi prišla do tega spoznanja.«

Zaključiva z mislijo, ki jo s. Agnes zavzeto živi: »V Jezusu sem našla vse in to želim tudi vsem, katerim to pripovedujem.«

s. Andreja Perc

*S. Agnes je odšla od nas v torek,
1.12.2015 in verujemo, da živi
novo življenje pri Jezusu v nebesih.*

Iz ljubezni do Jezusa sem opravljala vsako delo

**S Theresia Tschater letos praznuje visok jubilej
60. letnico redovnih zaobljub. Ob obisku v Celovcu sva
po maši poklepetali v zakristiji cerkve. Ob tej priložnosti
je povedala nekaj utrinkov iz svojega življenja.**

32

Čeprav je doma iz Maribora, so njena mladostna leta vezana tudi na Koroško, saj je hodila pomagat k sorodnikom, ki so tam kupili posestvo. Tako se je v Celovcu srečala s sestrami uršulinkami. Svoje poti v redovno življenje se spominja takole: »Jaz sem dve leti molila k sv. Mali Tereziji, da bi mi Bog pomagal, da bi šla nekam v samostan in kam, to je vse Bog naredil. Ko sem prišla k uršulinkam, je bilo, kakor bi mi nekdo rekel: tukaj boš ostala. Pa še nisem vedela, če bom šla ali ne, ali bom ostala ali ne. Ampak tu sem slišala tisto besedo, naj tu ostanem, da je tu moj dom.«

V samostanu je z veseljem opravljala različna dela. Sama pravi, da je »iz ljubezni do Jezusa opravljala vsako delo.« Pomagala je v pralnici, v obednici in opravljala različna dela po hiši. Sedaj opravlja delo zakristanke. Iz pogovora sem zaznala, da je rada blizu Boga in

Srebrni jubilej s. Mateje

Draga s. Mateja,

v Družini smo ob tvojem srebrnem jubileju brali o tem, kako si doživela in razumela svoj poklic v posvečeno življenje na način, kakor ga živimo uršulinke in kako je tvoj klic (in klice tvojih sester) sprejemala tvoja družina. Kaj pa po vstopu v samostan, te potem klic »pusti na miru«?

da ji njeno delo veliko pomeni. Na vprašanje, kaj ji v življenju največ pomeni, je odgovorila: *Največ mi pomeni molitev. Molim za vse: za svet, za verne duše, za okolico, za sestre, za vse. To je meni največ v redovnem življenju: molitev in delo.*» Spodbuda k molitvi je tudi njen nasvet mladim, ki iščejo svojo življenjsko pot v današnjem času.

Ob njenem jubileju ji želimo, naj bo njena molitev in služenje še dolgo njen zahvalni dar Gospodu za milost redovnega poklica in znanje, da Bog ostaja zvest na veke.

Po pogovoru zapisala

s. Marta Triler

Prvo povabilo »Ali hočeš biti taka pastirica, kot so sestre?« je v različnih obdobjih mojega življenja v samostanu dobivalo različne odtenke. Najprej je bilo globoko izkustvo Dobrega Pastirja, ki se je sam sklonil in me našel v moji izgubljenosti in grešnosti. Ker me on pozna in ljubi, sem lahko odgovorila na njegov klic, naj ga ljubim v otrocih pri verouku in v vrtcu, v študentkah, kasneje v mladih sestrah. Vsako novo poslanstvo je bilo kot nov klic k globljemu spoznanju Boga in temu, kaj pomeni biti pastirica, ki kot On daje življenje, čas, moči, darove za svoje.

Kako si doživela slavlje v Dravljah?

V meni še vedno odmeva hvaležnost za Gospodovo usmiljenje in

zvestobo v teh petindvajsetih letih. Doživela sem lepoto liturgije – euharistije, ki je največja zahvala, in kako nas je vse, župljane, sestre uršulinke ter moje domače povezala v eno občestvo.

Kaj je zate pomenila izkušnja službe provincialne predstojnice, ki si jo pred kratkim odložila?

Predvsem je bila to izkušnja zaupanja, da je Gospod prvi »Provincial« in on vodi provinco, on pripravlja sestre in odpira poti. Zame je bil to intenziven čas učenja zaupanja Bogu, sestram in tudi sebi. Mislim, da sem vas sestre lahko bolje spoznala in vas tudi še bolj vzljubila. Ker v tem poslanstvu sama nisem imela toliko neposrednega stika z ljudmi, mi je bilo v tolažbo, da strežem oznanjevalkam evangelija.

Kaj želiš spregovoriti bralcem Angele kot popotnico?

Bom kar »plonkala« sv. Pavla, da je Bog zvest in v svoji velikodušnosti se ne da nikoli prekositi.

s. Metka Špindler

Kurze Geschichte die Ursulinen-Klöster in Slowenien

Das erste Ursulinen-Kloster in Osteuropa wurde 1655 in Prag gegründet. Große Verdienste für die Verbreitung des Ursulinen-Ordens hatten die Habsburger. Auf Einladung der Kaiserin Eleonore, der Witwe Ferdinands des III., kamen 1660 Ursulinen aus Lüttich (Belgien) nach Wien. Das Wiener Kloster, das rasch eine Blütezeit erlebte, gründete in nur 16 Jahren fünf weitere Klöster: in Klagenfurt (1670 und von da in Salzburg 1695), in Görz (1672), in Bratislava (1676), in Linz (1679) und in Graz (1686). 1702 schließlich kamen die ersten Ursulinen aus Görz nach **Ljubljana**. Erbauer des Klosters und der berühmten Kirche war der reiche Händler und Finanzmann Jakob Schell von Schellenburg. Der Hauptgrund für die doch sehr rasche Verbreitung des Ursulinenordens war die hohe Qualität ihrer Schulen und die ausgezeichnete christliche Erziehung der weiblichen Jugend.

Die erhalten gebliebene Korrespondenz im Archiv des Ursulinenklosters in Ljubljana (Laibach) zeigt, dass diese Gemeinschaft im 18. Jahrhundert vor allem mit den Klöstern auf dem Gebiet der österreichisch-ungarischen Monarchie (Görz, Wien, Graz, Linz, Salzburg,

Bratislava, Prag, Varaždin) sowie mit dem Kloster in Rom Kontakte gepflegt hat.

Die erste Oberin des Ursulinenklosters in Laibach m. Margarethe Eleonora von Eisswald (1647-1708) hatte keinen leichten Stand, sie war jedoch die richtige Person zur richtigen Zeit am richtigen Ort. Sie verfügte über reiche Ordenserfahrungen. Nämlich, als Mädchen lebte sie auf dem kaiserlichen Hof in Wien. Die Kaiserin Eleonora gab sie in die Schule und Erziehung der Ursulinen. Später ist sie ins Kloster eingetreten. Von Wien führte sie der Weg nach Görz (Gorica, Gorizia) zur Neugründung eines Klosters und von dort nach Ljubljana (Laibach). Nicht nur das m. Margarethe Eleonora die Gründe für die klösterliche Gemeinschaft gelegt hat, bemühte sie sich von Anfang an, dass sich in der Laibacher Gemeinschaft die Traditionen, die allen Ursulinenklöstern eigen waren, verwurzelt waren.

Entschieden begrenzte sie auch alle Versuche äußerer Einflussnahmen und bewahrte so die klösterliche Freiheit vor ungerechtfertigten Forderungen der kirchlichen Würdenträger, die die vollkommene Unterordnung der Ursulinen anstrebten. Häufig beratschlagte sie sich dazu mit anderen Oberinnen, was aus der Korrespondenz mit dem Ursulinenklöstern in Görz, Rom, Wien, Graz und Bratislava ersichtlich ist.

Gleich nach ihrer Ankunft in Laibach begannen die Ursulinen mit der Arbeit, die den Kernauftrag ihres Ordens darstellte – der Erziehung und Bildung der weiblichen Jugend. Die Ursulinenschule war die erste Mädchenschule Laibachs, sie blieb auch für die nächsten 170 Jahre die einzige öffentliche Schule für Mädchen. Die Klassenräume waren bald angefüllt mit Jugend, die nicht nur Unterricht erhielt, sondern auch eine grundlegende Ausbildung für ein Leben nach den Prinzipien des Glaubens. Die Ursulinen hatten eine innere und eine äußere Schule mit Internat. Die Anzahl der Schülerinnen, die aus verschiedenen Teilen der Monarchie kamen, wuchs sehr rasch an. Im Jahre 1860 gab es mehr als 1000 Schülerinnen.

Die Schwestern hielten sich an den allgemeinen Lehrplan, der auch in anderen ähnlichen Schulen verwendet wurde. Sie hatten einen Kindergarten, Volksschule, Bürgerschule, (Normalschule) Le-

hrerinnenbildungsanstalt, Gymnasium und Haushaltungsschule.

Wegen der Schulentwicklung und der steigenden Zahl der Schülerinnen wurde der Schultrakt mehrmals erweitert.

Im Jahr 1903 kauften die Ursulinen von Ljubljana das ehemalige Klarissenkloster in **Mekinje**, um dort einen Ort zur Erholung zu haben. Gleichzeitig aber öffneten sie auch die Schule.

Nach Škofja **Loka** (Bischoflack) sind die Ursulinen im Jahre 1782 gekommen. Der Kaiser, Joseph der zweite, hat nämlich dort die Klarissen aufgelöst und in ihr Kloster drei Ursulinen von Graz (1686) geschickt. Sie öffneten sofort die Schule, aber sie mussten auch die Gebäude, die nicht schulgerecht waren, umbauen. Die Ursulinen hatten eine innere und eine äußere Schule mit Internat. Die Anzahl der Schülerinnen wuchs rasch an. Sie hatten alle Schulen, die damals im österreichischen Schulsystem existierten.

Hier war als Zögling auch die künftige Generaloberin m. Angela Lorenzutti, mit Taufnamen Klementina, von Triest. Ihre Eltern nämlich gaben alle fünf Töchter in die Ursulinenschule in Škofja Loka. Klementina trat später ins Kloster ein.

Im Jahre 1892 kauften die Ursulinen noch die Burg, welche sie zu einem modernen Internat für Zög-

linge adaptierten. Damals war es das schönste Internat in der österreichischen Monarchie.

RÖMISCHE UNION

Im Jahre 1900 kam von Rom die Einladung um die Idee für die Gründung der Union der Ursulinenklöster, der ganzen Welt, zu verwirklichen. Die beiden Oberinnen, m. Teresia Heidrich von Ljubljana und m. Katarina Majhnič von Škofja Loka, waren einverstanden und unterstützt von Bischof Jeglič, sind sie nach Rom gefahren. Sie nahmen an dem Gründungskapitel teil und traten sofort in die Union ein. Daher sind Ljubljana und Škofja Loka unter den ersten Klöstern, die den Grund der Römische Union gelegt haben. Die Union war im Jahre 1906 in Provinzen geteilt.

In der österreichisch-ungarischen **Provinz** waren die Klöster: Ljubljana mit Mekinje, Škofja Loka, Bratislava (1676), Trnava, Linz (1679) und Gorizia. Erste Provinzialin war m. Terezija Heidrich von Ljubljana, bis 1918. Das Noviziat für diese Provinz war in Mekinje (bis zum zweiten Weltkrieg).

Nach dem ersten Weltkrieg, als die österreichischen Klöster in die Union eingetreten waren, formierte sich 1921 die **jugoslawische Provinz** mit Ljubljana, Mekinje, Škofja Loka und Gorizia. Die Komunität von Gorizia blieb bis 1926. Von diesem Jahr an, gehört sie zur italienischen Provinz. Im Jahr 1927 ist die Komunität von Varaždin (1703) in

die Union eingetreten und gehörte zur jugoslawischen Provinz.

Nach dem zweiten Weltkrieg, im Jahre 1945, nationalisierten die Kommunisten die slowenischen Klöster und Schulen mit allem was dazu gehörte und vertrieben die Klosterfrauen. Diese suchten auf verschiedene Weise zu überleben.

In Ljubljana blieb eine kleine Gruppe von fünf Schwestern im Pfarrhaus um für die Kirche zu sorgen. Einige Klosterfrauen sind ins Ausland gegangen, unter anderem auch nach Österreich (Sr. Ancila, Sr. Benedikta, Sr. Kristofora...). Im Jahre 1967 kauften die Ursulinen von Ljubljana ein Haus am Adriatischen Meer in Izola, wo sie eine kleine Komunität formierten.

Die Ursulinen von Škofja Loka haben Zuflucht in einer niedergebrannten Schlossruine in Sveti Duh, nicht weit von Škofja Loka, gefunden. Dort errichteten sie im Jahre 1961 das Kloster.

In Mekinje blieb eine Gruppe von Schwestern, welche jedoch in Zivil leben mussten. Die Novizinen wurden nach Varaždin geschickt.

Da die Ursulinen keine Schulen mehr hatten und ihnen die öffentlich pedagogische Arbeit verboten war, wendeten sie sich anderen apostolischen Tätigkeit zu, vor allem dem Religionsunterricht. Dabei unterrichteten sie privat auch Fremdsprachen, Musik und andere Schulfächer. Die jungen Schwestern studierten Theologie. Erster Wir-

kungskreis der Ursulinen war die Pastoralarbeit in Pfarreien (Religionsunterricht für Kinder, Jugend und Erwachsene). Die Ursulinen haben mit den katechetischen Kursen (Lehrgang) begonnen und zwar nicht nur für unsere Schwestern, sondern auch für Schwestern anderer Kongregationen und für Laien Katechisten. Diese Kurse entwickelten sich zur Pastoral-katechetischen Schule, welche noch heute, unter der Leitung der Ursulinen, existiert.

Die jugoslawische Provinz teilte sich im Jahre 1972 in die kroatische und **slowenische Provinz**.

Das Noviziat war wieder in Meki-nje.

Im Jahre 1974 öffneten die Ursulinen, auf die Bitte des Priesters hin eine Filiale in dem Ort Deskle, nicht weit von Gorizia. Von da an unterrichteten sie Religion, in sechs Pfarreien in der Umgebung. 1975 sind für den gleichen Zweck drei Schwestern nach Brezovica, ganz nahe von Ljubljana, gegangen.

Die Ursulinen antworteten auch auf die wiederholte Bitte des Erzbischofs von Maribor und so gibt es seit 1990 dort eine kleine Komunität.

In diesen Jahren wechselte der Sitz des Provincialates oft. Seit 1998 ist es in Pržan, einem Vorort von Ljubljana.

Nach dem Absturz des Kommunismus und der Errichtung des neuen selbständigen Staates Slowenien,

begann der Prozess für die Reprivatisierung. So haben wir unsere alten Klöster zurückbekommen, aber in einem ganz schlechten Zustand. In den letzten Jahren mussten wir die Gebäude komplett renovieren. Der grosse Klostergarten in Ljubljana existiert nicht mehr.

In Slowenien sind jetzt noch diese Häuser:

Ljubljana – Pržan: Provincialat
Ljubljana
Sv. Duh
Mekinje
Izola
Maribor

S. M. Jasna Kogoj

480 let Družbe sv. Uršule

Angela Merici je živel na prehodu iz 15. v 16. stoletje. Bog jo je izbral za svoje orodje pri ustanovitvi popolnoma nove oblike posvečenega življenja, ki ga danes poznamo kot svetni inštitut. Izpolnila je svoje poslanstvo in leta 1535, 25. novembra ustanovila Družbo sv. Uršule, ki je tudi cerkveno – pravno omogočila dekletom in vdovam iz različnih socialnih krogov živeti popolno podaritev Bogu sredi sveta.

Iz spremne besede Spisov sv. Angele

Pričujemo skupaj – pogumni za več

Begunske množice nas zadnje tedne vznemirjajo in senzibilizirajo. Odpirajo nam veliko vprašanj. Med drugim tudi, ali bi posameznik na takšni poti preživel in prišel do cilja, ali je množica tista, ki ti kljub vsemu daje varnost, zaščito in večjo preskrbljenost? Lahko hitro opazimo, da so kot skupnost na poti vidni, prepoznavni in na en način pričevanjski.

Prav tako je tudi v redovnem življenju, skupaj lahko pričujemo, skupaj smo prepoznavni, skupaj bomo prišli v nebesa. Skupnost pa je ravno nasprotni pojav in protiutež današnjemu individualizmu. Moje postane naše. S tem pa ne izgubiš lastne identitete, samo poglobiš jo, ker vanjo stopi še D(d)rugi.

V letošnjem letu posvečenega življenja nismo stopili skupaj le kot posamezne redovne skupnosti, ampak še več, kot skupnost posvečenih. Ni pomembno, kateremu redu pripadaš, ali kongregaciji ali svetni ustanovi. Vsi izhajamo iz skupnega imenovalca: odločitev za Jezusa, slediti njemu v svetu. Želeli smo na nam lasten način prikazati, da je lepo živeti z Jezusom, da lahko kot bratje in sestre pričujemo uresničenost na naši poti in da nas povezanost med nami združuje in hkrati odpira k drugim. Pričevali smo za edinstvo v različnosti.

V tem letu smo v okviru Konferenca redovnih ustanov Slovenije po papeževemu pova-

bilu, naj »prenovimo in oplemenitimo našo poklicanost z veseljem in gorečnostjo (Veselite se, t. 6) in da »naj stopimo ven iz samozadostnosti, iz samega sebe (t. 5) k drugemu, kot prinašalci Kristusa stopili izza samostanskih zidov na nam neobičajen način. Izpostavila bi le tri, ki so bili v tem letu markantni.

REDOVNIŠKI FLASH MOB

Gre za skupinski ples, katerega namen je, da se vanj postopno vključi vse več ljudi. Pomembno je, da s skupinskim plesom pritegneš čim večjo množico. In se je zgodilo. Vaje

so nas pripravljale, povezovala in združevale s skupnim namenom, slaviti Boga in preko plesa, gibov in pesmi prinašati ljudem veselo novo in hkrati predstaviti življenje redovnikov in redovnic. Bili smo v velikonočnem tednu, tednu veselja in odrešenijskega upanja in prav v ta moment smo redovniki in redovnice, ki v življenju na različne načine oznanjamo Kristusa, skupaj stopili pred ljudi na Prešernovem trgu v Ljubljani. Koreografija je odmevala na pesem Spremenil srca je. Ko se odzoveš na Gospodov klic, se tvoje srce spremeni. Začne biti le Zanj. V tistem času je bilo tam nekaj turistov, mimoidočih dijakov, študentov, ki so navdušeno sprejeli ta naš projekt in se po zaključku tudi ustavili v pogovoru. To je

bil tudi namen, preprosto vstopiti v pogovor z ljudmi in se pogovarjati tudi o Bogu. Flash mob smo še trikrat ponovili na Stični mladih. Uršulinke pa z njim obarvamo marsikatero slovesnost (nam je zlezel pod kožo). Ker je videoposnetek dosegel mnogo ljudi, so se nam mladi pri naslednjih izvajanjih tudi pridružili. Tudi to je način, kako podirati stereotipe in prihajati bliže ljudem, predvsem mladim.

VIDEOSPOT ŽIVLJENJE REDOVNIKOV IN REDOVNIC - V TEBI, GOSPOD

»Le v tebi je mir, ki ga svet ne pozna, v ljubezni Očeta veselje Duha. V Tebi je polnost življenja, Gospod, naj evangelij oznanjam povsod!« Refren pesmi, izpod peresa s. Tine Dajčer, šolske sestre, in njena uglasbitev s. Diane Novak, uršulinke, pove bistvo poslanstva redovnikov in redovnic. Oznanjati Boga, vsak red na svoj lasten način, kar odlično prikaže videospot, katerega režiser je David Sipoš. Projekt je zopet združil in povezal redovnike in redovnice širom Slovenije in nas bogatil ter znova pokazal, kaj zmoremo skupaj. Pesem smo skupaj izvedli tudi na Stični mladih.

STIČNA MLADIH 2015

Še ena priložnost vznemirjanja mladih in pričevanja za Boga. Ta strip nas vznemirja, saj nas sprašuje o odločitvi. Mi smo odločitev že naredili, mladi jo še morajo, saj smo stopili za klicem, ki je bolj ali manj tiho vzniknil v srcu in smo se odzvali Božjemu povabilu. In s tem smo skupaj, redovniki in redovnice, prihajali na festival Stična mladih in kazali na živega Boga. Stična je bila preplavljena z različnimi odtenki barv redovnikov in redovnic, ki so živahno odstirali, kaj vse pomeni biti redovnik in redovnica. Enkratna izkušnja »insieme« se je izlila v »Blagor ubogim v duhu, kajti njihovo je nebeško kraljestvo«. Mi smo s po-

gumnim in iskrenim srcem molili, pričevali, plesali, peli, nagovarjali mlade na različne načine, imeli delavnico, igrali nogomet ... in to vse skupaj. Med nami ostaja vez ljubezni, zazrtost v Kristusa, ki nas vodi k človeku. Ta dan je bilo to močno občutiti.

Skupni projekti so v meni prebudili hvaležnost za poklicanost; veselje, ker vem, da mi je Bog dal tako dobre, plemenite in zveste brate in sestre in da skupaj hodimo na poti s/za Kristusom. Aleluja!

s. Urša Doblehar

41

10. novembra 2015 smo obhajali slovesnost ob 50. obletnici Katehetsko-pastoralne šole. S. Darjana je kar 24 let vodila KPŠ v ljubljanski škofiji. Ob tej priložnosti je odgovorila na nekaj naših vprašanj:

50 let KPŠ

V čem je vodenje KPŠ pustilo sledi v tvojem življenju?

Vodenje KPŠ je bil zame izziv, ki ga nisem pričakovala. Vstopila sem v svet vzgoje in izobraževanja tistih, ki bodo versko vzgajali otroke. Iz začetne organi-

zacijske angažiranosti sem postopno odkrivala razsežnost tega poslanstva. Spraševala sem se, kaj je bistvo katehetskega poslanstva in iskala načine, kako naj bodočim katehetom pomagam pri njihovi preobrazbi, da bodo najprej sami vstopili

v intimni odnos z Bogom in odkrili svoje mesto v Božjem kraljestvu. Nadalje sem spoznavala, kako pomembno je, da skupaj z njimi odkrivam, v čem je bistvo oznanjevanja in kaj je vitalno jedro, ki naj ga posredujejo pri katehezi, da bo v otrocih raslo vzporedno z njihovim naravnim razvojem. Skupaj s slušatelji sem odkrivala, da pri katehezi dajemo otrokom v roke religiozni ključ, ki jim bo pomagal osvetliti življenjske situacije, v katerih se bodo znašli, se iz njih učiti in prepoznati, kaj jim želi Bog povedati in česa jih želi odrešiti. V meni se je ob katehetskih vajah vedno bolj utrjevala zavest, da je smisel našega bivanja v tem, da dosežemo cilj, ki je v edinosti z Bogom in se bo v polnosti uresničil v paruziji, ko bo Bog vse v vsem.

V čem prepoznavaš dar KPŠ za slovensko Cerkev?

KPŠ je resnično dar Cerkvi na Slovenskem. Razlog za to vidim v priložnostih in sadovih, ki jih daje KPŠ. Najprej je to priložnost za sistematično versko izobrazbo laikov. Prvi sad te izobrazbe je, da znamo ubesediti to, kar verujemo, in izraziti razloge svojega verovanja. Ker je duhovna formacija del programa, je KPŠ tudi priložnost za zdravo duhovno napredovanje v odnosu z Bogom. KPŠ torej pomaga Cerkvi na Slovenskem pri verski izobrazbi in duhovnem napredovanju laikov. Druga priložnost ali bolje bistveno poslanstvo KPŠ je

vzgoja katehistov. Katehetski vidik oznanjevanja je izredno pomemben tako glede vsebine, metode, upoštevanja otrokovih verskih zmožnosti v posameznih razvojnih obdobjih in celostnega uvajanja v versko življenje, ki je zakoreninjeno v Božji besedi in liturgiji. Ker KPŠ vzgaja katehete v tem duhu, so diplomanti KPŠ resnični dar Cerkvi, zato jim upravičeno daje kanonično poslanstvo za katehezo. KPŠ je tudi priložnost za vzgojo »prostovoljcev«. Slušatelji se vpisujejo iz lastnega nagiba in sprejmejo napore šolanja, ne da bi imeli pred očmi materialni cilj, kot je služba ali plača. Zavedajo se, da je vera dar, ki so ga prejeli in želijo, da bi ga tudi drugi spoznali in delili dalje.

Ob 50-letnici KPŠ – ti pride na misel kakšen spomin, misel, hvaležnost ali kaj drugega?

Ob 50-letnici in ob zaključku mojega poslanstva na KPŠ se v meni poraja hvaležnost, da sem smela toliko let služiti v tej instituciji. Ko sem iskala, kaj in kako naj dajem, sem sama prejemale. Zavedam se, da sem šla skozi določen proces. Rezultat tega procesa so morali zaznati slušatelji in ga na zaključni slovesnosti izrazili z besedami: »Hvala, ker ste med nami izžarevali Kristusa!« Ob 50-letnici KPŠ bi rada rekla, da je vodenje KPŠ, vključno s katehetskimi vajami, dragoceno poslanstvo uršulink v Cerkvi na Slovenskem.

s. Tatjana Car

Lepo je biti z Jezusom

Intervju s
s. Fani Žnidaršič

Leto posvečenega življenja je. Kaj je glavno poslanstvo redovnikov v Afriki oziroma v Bocvani?

Prinašati ljudem usmiljenega, ljubečega Boga, oznanjati njegovo dobroto v konkretnem življenju s pomočjo ljudem v obleki, hrani, s tem, da imamo čas zanje, da jih poslušamo, obiščemo, ko so bolni ali v zaporu, da delamo z mladimi, z obrobniimi, tudi s preventivo glede virusa HIV. Seveda je naša naloga tudi delo za duhovne poklice. Bocvana je velika, prostrana dežela in razdalje so velike. Zato ne čakamo, da pridejo ljudje k nam, ampak gremo mi k njim.

Kako povezuješ svoj misijonski poklic in poklic v posvečeno življenje? Kaj je bilo prej in kako se je stvar razvijala?

Najprej je bil misijonski poklic, kasneje pa še redovni. Ko sem bila majhna, je bil brat skoraj leto dni v bolnici. Molili smo k Mariji in brat je prišel domov iz bolnice. Zelo smo bili veseli, da nas je Bog uslišal. V času, ko je bil brat v bolnici in smo doma molili, je bil Jezus na križu, ki je visel v bogkovem kotu, tisti, ki je imel vedno čas zame. To sem doživela kot veliko srečo in sem želela povedati vsem ljudem: kako je Jezus dober, da vedno posluša in ni nikoli prezaposlen. Da ima vedno čas za človeka in da te usliši: včasih malo prej, včasih

malo kasneje. Pri prvem obhajilu sem želela, da bi Jezusa vsi spoznali in ga imeli radi, kajti lepo je biti z Jezusom. Redovni klic je prišel kasneje, ker konec sedemdesetih let prejšnjega stoletja ni bilo mogoče iti v misijone, če v Sloveniji ni bilo vse poskrbljeno. Ni še bilo misijonske pisarne, priprav. Na Teološki fakulteti je deloval misijonski krožek za bogoslovce. Pridruževali smo se tudi laiki. Vodil ga je g. Fajdiga. Pri krožku smo en teden delali pake, drugi teden pa smo imeli duhovno oblikovanje in spodbude za misijone. V tej skupini

sta bila brata Bajec, g. Milan Kadunc, Klemen Štolcar, Darka Kunjič. Tako sem si vse pripravila, da bom imela stanovanje, preden grem v misijone. Nato je prišel redovni klic. K uršulinkam sem vstopila z željo, da grem v misijone. Ta želja se mi je uresničila 21 let po vstopu.

Kako te je oblikoval čas od vstopa do odhoda v misijone? Kaj ti je bilo v tem času dragoceno?

Zame je bilo dragoceno spoznanje, da je bilo vse, kar je bilo zame težkega, darovano za misijone ... Čutila sem, da tistim, ki ljubijo Boga, vse pripomore k dobremu. Pri tem se je vera preizkušala in utrjevala. Ko sem šla v misijone, sem vedela: tudi če je v misijonih težko, sem za misijonski poklic nekaj darovala. S tem se oblikuje odnos zaupanja v Boga, čeprav se včasih sprašujem, kaj pomeni beseda: Glej, prihajam, da izpolnim tvojo voljo. Kaj je Očetova volja? Skušam živeti besedo Moja jed je, da izpolnim Očetovo voljo.

Kaj te najbolj osrečuje kot redovnico in misijonarko?

Najbolj me osrečuje povezanost, odnos z Jezusom, s Sveto Trojico, z Marijo in svetniki, življenje v skupnosti, podeljevanje veselja in skrbi. Osrečuje me to, da druga drugo nosimo v molitvi, se podpiramo med seboj, da imam zaledje v skupnosti, da lahko prosim starejše sestre v skupnosti, ko pridem. Kot pravi psalmist: Glej, kako je dobro in prijetno, če sestre živijo skupaj. Kot misijonarko me osrečuje povezanost z ljudmi, jih srečati tam, kjer so, jim prisluhniti in skupaj z njimi iti naprej. Vesela sem, ko vidim, kako se ljudje odpirajo Bogu, našemu usmiljenemu Očetu in kadar se njihova življenjska situacija izboljšuje. Ko vidim, da takrat, ko nisem govorila o Bogu, pa ljudje vedo, kdo sem, preko tega začutijo, da Bog obstaja in se mu odpirajo.

V kakšen namen najpogosteje moliš?

Najpogosteje molim za vse umirajoče, da bi umrli v miru in bi začutili, da je Jezus z njimi ter bi bili deležni večnega življenja. Nato za vse matere, ki pričakujejo otroka, posebej še za tiste, katerih otroci so nezaželeni ali so matere zanosile zaradi nasilja. Molim, da ti otroci ne bi čutili tega, da bi doživeli, da so ljubljeni in zaželeni. Molim tudi za vse splavljene otroke, za mir na svetu, pa tudi za vse naše skupnosti, da bi res živele Angelino karizmo. Prosim, da bi sestre med seboj spoštovale in sprejemale druga drugo z ljubeznijo in bi se naša notranja medsebojna povezanost čutila navzven. Molim tudi za vse vzgojitelje, tudi redovne, da bi redovna formacija res oblikovala v sestrinah to, kar želi Bog. Predvsem pa molim za razširitev Božjega kraljestva, da bi bil Bog poznan, ljubljen in čiščen, za papeža in za duhovnike, vse dobrotnike, družine, za starše ...

Ali ti je težko vedno znova zapustiti deželo?

Vedno rada pridem v Slovenijo in vedno grem rada nazaj. Rada se srečam s starši, sorodniki, sosestrami, prijatelji, z ljudmi, dobrotniki. Sedaj mi je težko, ko sta starša že starejša in ne vem, ali jih bom še videla živa. Zato je slovo težje, ker se posloviš, kot da se nikoli več ne boš videl. Drugače pa grem vedno za klicem.

Kako je z duhovnimi poklici v Afriki?

Mislím, da je glede duhovnih poklicev treba gledati posamezno državo, ker je stanje zelo različno. V nekaterih državah, npr. v Nigeriji, je veliko poklicev. Tako ima nova kongregacija Sestre nove evangelizacije toliko poklicev, da jih ne morejo sprejeti. V Bocvani pa imamo sušo. V Južnoafriški republiki uršulinke nimamo poklicev, v Bocvani je sedaj eno dekle. Tudi ostali redovi imajo malo poklicev in molimo za nove duhovne poklice. Prav tako ni dovolj duhovnikov in je še vedno veliko misijonarjev (vendar ne dovolj, da bi vsaka župnija lahko imela duhovnika) in zelo malo domačih duhovnikov.

Kaj bi položila na srce slovenskim uršulinkam?

Naj živijo evangeljske vrednote in karizmo v vsej polnosti in naj v skupnem življenju vsaka spoštuje drugo, da dopušča različno mnenje in se ob tem ne čuti užaljeno in utesnjeno. Tako vsi skupaj naredimo nekaj lepega za Boga. Da bi se znale zahvaljevati za stvari, ki jih stori nekdo drug. In da bi znale to tudi izraziti tako v odnosu do Boga kot tudi med seboj. Tega nam manjka. Potem pa vidimo le to, kar nam manjka ali česa ni pri kom drugem, ne zavedamo pa se lepote in dobrote.

Zapisala: s. Marta Triler

Tihomorski zeleni biseri

V knjigi Pregovorov, ki sem jo letos razlagala salomonskim bogoslovcem, so med drugim številčni pregovori. Naštete so lastnosti treh stvari in četrta, ki jih presega. To mi pride na misel, ko naj opišem letošnje izkustvo Salomonovih otokov. Tako lahko rečem, da sta bili prejšnji dve izkustvi zelo lepi, to zadnje pa je lepo čez vse. Saj mi tokrat ni bilo treba že po enem mesecu in pol odšteti dni, ko se bom morala posloviti od teh tihomorskih zelenih biserov. Zdaj se lahko v življenje tukaj povsem potapljam, kajti pred mano je še zmeraj dovolj časa. Povrh me Jezus razvaja z drobnimi dogodki. Navdihne mi željo in mi jo potem na moje veliko presenečenje usliši. Zato se mu zelo zahvaljujem. Tu gre predvsem za čudovita prijateljstva. Velik del bogastva doživetij pa izvira iz mojega poslanstva, ki je razlaga Svetega pisma. Ta poklic imam za neprecenljivo milost. Posredovati drugim, kako razumem Božjo besedo, je v bistvu največ, kar lahko dam. To je prihajati naproti najglobljim hrepenenjem človeka in usmeriti k vodnjaku z živo vodo. Čeprav predavam Staro zavezo in le občasno pokažem na Jezusa kot izpolnitelja (in to kakšnega!) razodetja, so se mi ob koncu predavanj bogoslovci

zahvalili prav za to, da sem jim povedala veliko lepega o Jezusu in to na temelju tega, kar živim.

Izvor mojega zanimivega doživljanja misijonov je tudi iznajdljivost za preživetje. Sestri, s katerima živim, priskrbita pridelke z vrta, kar je za mojo nagnjenost k rastlinski hrani zelo dobrodošlo. Toda to je tudi skoraj vse, kar imata. Ko sem prišla k njima, sta imeli le riž, moko, bel kruh, krekerje in margarino. Zdaj istočasno, ko grem na internet, nakupim še kaj za v lonec in sestri sta zelo veseli skromnih obedov, ki jih pripravim. Na srečo se v hiši pogosto pojavi tudi tropsko sadje. Rada imam tudi njihovo domačo hrano. Krompir (sladek) za praznično jed položijo na banani-

ne liste, te pa na razbeljene kamne, obložijo s tankim zeljem in prelijejo s kokosovim mlekom. Ta jed ima čudovit okus. Starejša sestra je dobila od domačih z drugega otoka vrečo tega krompirja in ga je pripravila za manjšo skupino bogoslovcev. Zelo so ga bili veseli. Jaz pa sem pridala še košček čokoladne torte, ki sem jo ob svojem godu spekla za patre. Tudi to so zelo hvalili. Ganljiv je bil tudi večer palačink. V skrbi za moje preživljanje so na začetku poslali iz svoje že itak skromne kuhinje nekaj jajc. Takrat sem že sama nabavila nekaj stvari za nas, zato sem dvema nižjima letnikoma spekla palačinke. Te so bile zanje pravo presenečenje, nekaj čudovito okusnega, čeprav tudi sami pripravijo podobno sladico iz kokosa. Rekli so, da se pri nas sestrah počutijo kot doma v družini.

Poleg naštetih dejavnosti me je doletelo še nekaj prevajanja Svetega pisma, ker sem morala prevesti tudi grške dele Estere. Tako sem kar nekaj časa posvetila besedilom s precej drugačno stavčno zgradbo, kot je slovenska. Zjutraj pa me pot vodi v kapelo k hvalnicam in k maši. Čeprav se njihovo recitiranje brevirja ne more primerjati z našim uršulinskim, se pa njihove maše lahko. Brez kakršnih koli not skupina približno petih bogoslovcev spremlja pesmi na glasbila. Imajo izredno dober posluh in glas. Poleg občasnih odhodov na internet in po nakupih kdaj za oddih tudi kolezarim. Takrat imam spet nova doživetja, tako na primer z obliži oblepim otrokom rane od padcev in pikov os, kar spremljajo kot nadvse zanimiv dogodek. Tudi zame je zanimiv. Njihove velike temne oči in prisrčen otroški smeh ... Zdi se mi, da preživljam našo slovensko zgodovino nekaj rodov nazaj in – začuda – to mi popolnoma ustreza.

S. Snežna Večko

DELO SESTER V VRTCU

Ste vedeli, da v vrtcu ni edino delo skrb za otroke? Veliko različnih del je, ki jih je potrebno postoriti, marsikatero je zelo skrito, a za to nič manj pomembno. V letošnjem šolskem letu več sester pripomore, da delo dobro poteka. S. Maja poskrbi, da je po popoldanski malici pomita posoda, s. Sabina opere vse perilo, s. Cirila dela v skupini otrok starih od tri do šest let, s. Mira in s. Diana skrbita za varnost otrok pri telovadbi. S. Mira se z otroki pogovarja v francoskem jeziku. Poleg tega s. Diana enkrat mesečno z otroki pripravlja malico ter večkrat na teden prihaja med otroke v popoldanskem času. S. Andreja priskoči na pomoč v času bolezni in dopustov. Da vsak od zaposlenih ve, kje in kdaj mora biti, poskrbi s. Nina, ki večino časa preživi v pisarni.

Zbrala: s. Nina Ipavec

Moje delo v vrtcu je biti na voljo za pomoč, kadar je potreben še en par rok. Delo v vrtcu me razveseli, ko se tkejo prijateljstva z družinami in zaposlenimi. Iskrive oči malih so mi vedno v izziv. Zadnji čas odhajam z dela v skupini polna veselja, čudenja nad novimi koraki dela z otroki. Otroci so me naučili, ja, da je nujno vztrajati.

s. Andreja Perc

Vjaslih in v vrtcu letos pomivam posodo po popoldanski malici. To delo mi pomaga iti ven iz sebe in se darovati za druge, kar mi prinaša veselje in zadovoljstvo.

s. Maja Cafuta

Delam kot pomočnica vzgojiteljice. Druge pa svoje poslanstvo razumem in ga živim kot redovnica. Otroci se ob meni srečujejo z vprašanji, ki presegajo samo naše tuzemeljsko poslanstvo. Želim biti med njimi priča večnega, presežnega, vsega tistega, kar ostaja za onostranstvo ... Želim biti priča Boga med ljudmi.

Razveselim se vsakega novega dne, saj mi sobivanje z otroki prinaša veselje, radost srca ... Predvsem se ob njih vsak dan učim iskriivosti in neposrednosti misli, odnosov in dejanj ljubezni. Otroci me učijo, da sem pristna, odprta, iskrena, preprosta. Vse to so drže, ki mi pomagajo priti v globlji odnos z Bogom.

Pred dnevi je eden od otrok iz skupine pokazal veliko veselje in navdušenje misleč, da vidi pred sabo svojega očka. Ko se je približal »očku«, je opazil, da se je zmotil, se zresnil in rekel: »O, saj to je samo Metod« (vzgojitelj iz zelene sobe).

To mi je dalo misliti, kako zelo pomembni so starši za svoje otroke. Preprosto sobivanje drug z drugim je vir veselja in izpolnenosti tako za otroke kot starše. Vsi ostali, vzgojitelji, sovrstniki, imajo sicer svojo vlogo in mesto v otrokovem življenju, toda v tem obdobju so za otroka najpomembnejši starši.

s. Cirila Alič

»**O**trokom v vrtcu se pridružim ob popoldnevih po počitku in sem z njimi na dvorišču do prihoda staršev. Vsak teden sem z zelenčki pri telovadbi, moje najljubše delo pa je priprava popoldanske malice skupaj z otroki, ko najpogosteje pečemo pecivo za vse otroke v vrtcu in jaslih. Otroci me vedno znova presenetijo, kako spretni so, kako hitro in radi se naučijo nekaj novega ter kako so veseli, ko skupaj nekaj dobrega (sladkega) naredijo.«

s. Diana

ŽIVLJENJE V ŠTUDENTSKEM DOMU URŠULA

**Bodi
sprememba,
ki jo želiš
videti v svetu**

**V študentskem domu
sredi mesta v študijskem
letu 2015/2016 živi 4
4 študentk. Z različnih
koncev Slovenije pa tudi iz
tujine nosimo v dom vsaka
svoje zgodbe, talente,
sanje in pričakovanja.**

**Z mero dobre
volje in poguma
spletamo pisan
mozaik mladosti,
razposajenosti,
zaupanja, vere.**

**Želimo si, da bi bila
študijska leta uspešna,
prežeta z mislijo,
da je najti in pokazati
voljo korak, ki odpre
vsako pot.**

Vse z dobro voljo!

Tadeja Logar, študentka ŠDU

POLETJE V HIŠI KRUHA

50

Vsakič ko pride vabilo, naj napišem kaj za Angelo, se zavem, da nimam nobene fotografije – moja velika pomanjkljivost, tako netipična za današnji čas, ki na svet gleda skozi oči pametnih telefonov in kamer. Saj ne da nimamo fotoaparata, celo nasprotno – letos smo ga kupile zato, da bi imele kaj za na spletno stran, za kar tako ... Pa je ostalo pri dobrem sklepu, vsaj kar se Hiše kruha tiče. Tako da mi sedaj ne preostane nič drugega, kot da za Angelo kaj napišem in vam z besedo ustvarim podobe – kot v starih časih, ko so se brale zgodbe in so si ljudje v domišljiji slikali zgodbe.

Poletje sedaj že nekaj let valovi v istem ritmu duhovnih vaj, programov za deklice, dekleta in zakonce. Najprej se je pri izviru žive vode sredi junija okrepil dobršen del uršulink pod vodstvom p. Jožeta Robleka in p. Vilija Lovšeta. Iz svetoduške skupnosti je bila udeležba tako visoka, da je tišina, dinamika duhovnega boja in dar sestrskega veselja zajel tudi vse tiste, ki nismo delale duhovnih vaj. Med nami se je čutilo več po-

trpežljivosti, dobrohotnosti, povezanosti in bližine. Nekaj te milosti so bili deležni tudi romarji iz Vipave, ki so se v Hiši kruha ustavili na kosilu. Občudovali so lepoto hiše in okolice, okusnost hrane, toploto sprejema – hvala Bogu, če so v tem prepoznali Božjo lepoto, dobroto in ljubezen. S svojo molitvijo in sprejetjem daru pa so tudi oni pustili pečat Hiši kruha – posvetili so ta kraj s svojo molitvijo. Po dvodnevnem premoru so sledile ignacijanske duhovne vaje, tokrat laiki ob vodstvu Marine Štremfelj in jezuitov. Tudi tu ne vem, kdo je bil bolj srečen – ali mi, ki smo jim pripravljali prostor, da so se lahko srečali z Gospodom, ali udeleženci, ki so prišli v hišo, da bi okrepili odnos z Bogom. V spominu mi ostaja zavzetost teh ljudi, želja,okus veselja in hvaležnosti.

Tipične asociacije tehnične ekipe in sester na poletje v Hiši kruha so (včasih vrtoglava) fleksibilnost, organizacija in medsebojno sodelovanje – in res, že naslednji dan smo sprejele deklice in dekleta. Iščem zaklad (9–12 let) in Lepa.si (13–16 let) hišo pomladita, napol-

nita s smehom in petjem, pa tudi s tišino in zavzetim delom. V večerih se prebujajo vprašanja in rojevajo odgovori, ob toploti ognja se ogreje srce, se odpre za srečanje in sprejme srce, ki bo ob svojem času vzkliklo in zraslo v veliko drevo.

V juliju se je zvrstilo še troje duhovnih vaj v tišini, vsake s svojim poudarkom, vse pa v smeri odpiranja in sprejemanja daru odrešenja. Tudi otroci in animatorji Angelinih poletnih dnevov so hodili po poti spreobrnjenja ob apostolu Pavlu. Številčni vrhunec poletja je bil oratorij – otroci in animatorji so se »pre-

selili« k nunam za en teden, večina sester pa na počitnice, da se okrepijo za drugo polovico poletja.

Avgust je dihal gosti zrak poletne vročine in svežino Svetega Duha. Hiše, napolnjene skoraj do zadnjega kotička, so bile priče razodevanja in rojevanja novega življenja; stene, trave in drevesa so vsrkali lepoto odrešenih obrazov, svetlih pogledov, umirjenih korakov; zgodile so se binkošti, porajali so se Cerkev, občestvo, prijateljstvo.

s. Irena Mohorič

SEME RASTE TUDI PONOČI, KO SPIMO

(prim. Mr 4,27)

**Kako je s
Katehezo
Dobrega
pastirja?**

Morda se zdi, da se nič posebnega ne dogaja, pa vendarle se. Drobnost, ki je bilo pri nas posejano pred več kot desetimi leti, je pogladilo korenine in stebelce. Majavo, krhko in v strahu, da ga kakšen močnejši veter ne izruje, pa je pred kratkim dobilo oporo. Tega smo se močno razveselili. Nadškofijski katehetski urad Ljubljana namreč izjavlja, da se Kateheza Dobrega pastirja lahko izvaja enakovredno klasični katehezi v župnijah, kjer se župniki za to odločijo in imajo za to usposobljene katehiste in primerne prostore.

Ta novica nas spodbuja, da s še večjo vnemo nadaljujemo z našimi programi. Trenutno potekata dve izobraževanji katehistov KDP, in sicer za prvo in tretjo stopnjo, ki se bosta predvidoma zaključili v prvi polovici prihodnjega leta. Vodstvo katehistin in katehistov KDP pripravlja redna srečanja za katehiste, načrtujemo pa tudi prenovno spletno strani.

Vse te načrte priporočamo v molitev, da bi obrodili bogate sadove Bogu v čast in slavo.

s. Milena Lipovec

PRŽAN

Obisk s. Indire Krisanti

13. oktobra je prišla v Slovenijo s. Indira Krisanti, ki že tri leta misijonari v Kambodži, izhaja pa iz indonezijske province. K nam je prišla pred letom obnove, ki ga bo začela novembra v Rimu. Najprej je nekaj dni preživela v naši skupnosti provincialata na Pržanu. Njen obisk je bil za nas obogatitev in poživitev. Zelo sistematično nam je predstavila njihovo življenje in poslanstvo v Kambodži, ki je najnovejše misijonsko področje uršulink Rimske unije. Za ustanovitev tega misijona so se odločile vse tri naše azijske province in Avstralija ter ga tudi podpirajo. S. Indira pa nas je nagovorila tudi z vso svojo osebnostjo, saj naravnost izžareva vedrino življenja, upanje vere in pripravljenost za služenje. Hvala, s. Indira, Božji blagoslov s teboj!

MEKINJE

Ukinitev skupnosti v Mekinjah, 13. september 2015

*Kot reka, ki se izlije v morje,
kot pesem, ki se dotakne srca in izzveni,
kot cvet na drevesu, ki se osuje, da obrodi sad,
je bila po 113 letih ukinjena mekinjska uršulinska skupnost.*

Še zadnjikrat smo se v tistem nedeljskem jutru štiri sestre skupnosti zbrale pri molitvi, zajtrku in pri župnijski nedeljski maši, kjer se nam je pridružila tudi provincialna predstojnica s. Zorica Blagotinšek in še nekatere sestre province. V miru in dostojanstvu smo se poslovile od župnijske skupnosti. Bolečina slovesa in mir v sprejemanju Očetove volje sta v vsaki od nas na njen lasten način prehajali v molitev in darovanje. Mekinje smo zapustile z željo, da bi samostanski prostori, ki so skozi svojo dolgo zgodovino bili priče mnogim spremembam, lepim in težkim dogodkom, ostali tudi vnaprej kraj, kamor bodo radi prihajali vsi preizkušeni iskalci pomoči, miru in novega upanja.

Na samostanskem dvorišču smo se tudi me poslovile in odpeljale vsaka v svojo novo skupnost.

LJUBLJANA

Skupnost v Ljubljani je v poletnih mesecih leta 2015 šla skozi različne spremembe, tako na personalni ravni kot tudi na področju prestrukturiranja življenja v njej. Danes bi se želela ustaviti ob spremembah, ki zaznamujejo naše skupno življenje.

Smo najštevilčnejša skupnost v provinci, saj nas je vseh skupaj 24. To za nas konkretno pomeni kar precej organizacije, da bi se bolje »slišale« in bi bilo med nami več podeljevanja življenja.

Zato smo z novim šolskim letom začele z uvajanjem nekaterih sprememb. Naša želja je, da bi se v manjših občestvih srečevale in delile svoje vsakdanje življenje, ki ga živimo, kot tudi da bi se znale skupaj veseliti in graditi globlje sestrinske odnose.

Prva sprememba, ki smo jo naredile, je bila v naši obednici. Dogovorile smo se, da enkrat dnevno, navadno je to zvečer, ko nas je večina doma, oblikujemo mizne skupnosti, v katere smo razdeljene po starostni strukturi: najstarejša generacija, srednja generacija in skupnost juvenata, ki so jim pridružene nekatere sestre iz skupnosti.

Po prvih začetnih zadregah smo se hitro znašle v novi situaciji in začutile smo, da se dobro počutimo, da je med nami več pogovora, spontanega podeljevanja, možnosti za pogovor. Nekatera omizja se kar dolgo zadržijo v pogovoru in čutiti je veselje, zadovoljstvo.

Poleg tega smo bile povabljene, da si vsaka sestra izbere interesno skupino s področja duhovnosti in s področja razvedrila, v kateri bo aktivno sodelovala. Po poizvedovanju v skupnosti, kaj vse nas zanima, so bile osnovane skupine za področje duhovnosti: Lectio Divina, Branje Svetega pisma, Rožni venec, Correctio fraterna. S področja aktivnega preživljanja prostega časa, razvedrila pa so izbrane naslednje dejavnosti: Telovadba in šport, Namizne igre, Ogled filma, Sprehod – izlet, Ustvarjalnost. Skupine so zaživele. Med sestrami je čutiti veselje in zadovoljstvo, ker se srečujemo na novih ravneh in imamo možnost za ustvarjanje vezi sestrinstva in prijateljstva na področju duhovnosti kot tudi na področju »rekreacije« – razvedrila.

S. Cirila Alič

IZOLA

Skupnost v Izoli je v preteklih mesecih nekoliko na prepihu. Ne samo zaradi burje, ki tu in tam potegne skozi mestne ulice, pač pa tudi zaradi selitev. Na novo sta se nam pridružili s. Helena in s. Jana, s. Milena pa po jesenski izkušnji mednarodnosti v rimski skupnosti z eno nogo že stopa v čas probacije.

Vsakdanjik je prepleten z obiski sosedov, drugih prijateljev in tudi zidarjev. Sončni jesenski dnevi marsikoga prepričajo, da si rezervira sobico in se pride oddahnit na obalo. Tudi me smo v jesenskih počitnicah skočile na kras in uživale v barvah ruja in razgledu z repentaborskega obzidja.

Začetek šolskega leta nas je povabil v župniji Izola in Korte, še posebej nam je v izziv otrokom ponuditi katehezo Dobrega pastirja. S. Marjeta je zvesta domu upokojencev, s. Darjana neutrudno skrbi za usposabljanja novih katehistov Dobrega pastirja, s. Helena pa se je pogumno vrgla v pastoralo gluhih in naglušnih na obali. S. Jana v Vipavi in Tolminu spremlja delovanje katehetsko-pastoralne šole.

Skupnost se ne zgradi naenkrat – potrebujemo potrpežljivost, poslušanje, prilagodljivost. To nas dela bolj občutljive tudi za to, kar se dogaja okrog nas. Lahko računate na našo molitev.

DIE FEIER

Die Feier der Hl. Messe, zum Anlass des Beginnes der Ursulinen Österreich als Kommunität der Slowenischen Provinz, fand am 29. September am Abend in Klagenfurt statt.

Der Bischof von Gurk-Klagenfurt, Dr. Alois Schwarz, feierte gemeinsam mit uns Schwestern bei einer Festmesse diesen Neubeginn, der unter den Schutz der Hl. Erzengel gestellt wurde.

Die Hl. Messe wurde, dank unserem Hr. Rektor Robert Katnik, zweisprachig gefeiert, womit die Verbundenheit der Slowenischen und Österreichischen Schwestern, auch symbolisch besonders schön zum Ausdruck kam.

Fast alle Schwestern aus Klagenfurt und viele Schwestern aus Slowenien waren bei dem Gottesdienst, mit anschließender Agape, anwesend. Auch feierten und freuten sich mit uns die Lehrer unserer Schule, viele Angestellte, Freunde und auch Ordensleute anderer Gemeinschaften.

Mit Dankbarkeit an den Himmlischen Vater, der uns in seiner Liebe, auf diesen neuen Weg führt, gehen wir nun also nach dem Vorbild der Hl. Angela mit Mut und fester Hoffnung in die Zukunft. Den fortwährenden Eingebungen des Hl. Geistes folgend, im Dienste Jesu Christi, - unserem einzigen Schatz.

Sr. Grete Traußnig

SVETI DUH

Takole izgleda naša na novo postavljena skupnost. S. Snežna Večko je na Salomonovih otokih do junija 2016, imamo pa dve novi članici: s. Marijo Ireno Stele in s. Ireno Janež. Skupaj smo zaorale v novo pastoralno leto.

MARIBOR

1. V soboto, 26. septembra 2015, so Mati Cecilia Wang, s. Ann Marie Gardiner in s. Mateja Koršič skupaj s s. Anko Kogelnik obiskale njeno mamo, ki je praznovala svoj rojstni dan. Nazaj grede so se za kratek čas ustavile tudi v naši mariborski skupnosti, saj v času svojega mandata Mati naše skupnosti še ni obiskala. Zanimala se je predvsem za vsako sestro, za naše poslanstvo, nekoliko pa si je ogledala tudi prostore naše hiše. Posloville smo se po sveti maši v mariborski stolnici in si zaželele nasvidenje naslednji dan na slovesnosti pridružitve Avstrijske province naši.

2. Petek, 2. oktobra 2015, je bil za vso skupnost prav poseben dan. Z našo junioristko s. Anjo Rozoničnik smo se Bogu zahvaljevale za dar poklica in se z molitvijo pripravljale na zanjo in za vse nas pomemben dan. Med slovesnimi večernicami je namreč ponovno izročila svoje življenje Gospodu, ko je izpovedala svoje zaobljube še za dve leti.

Koroška pogača

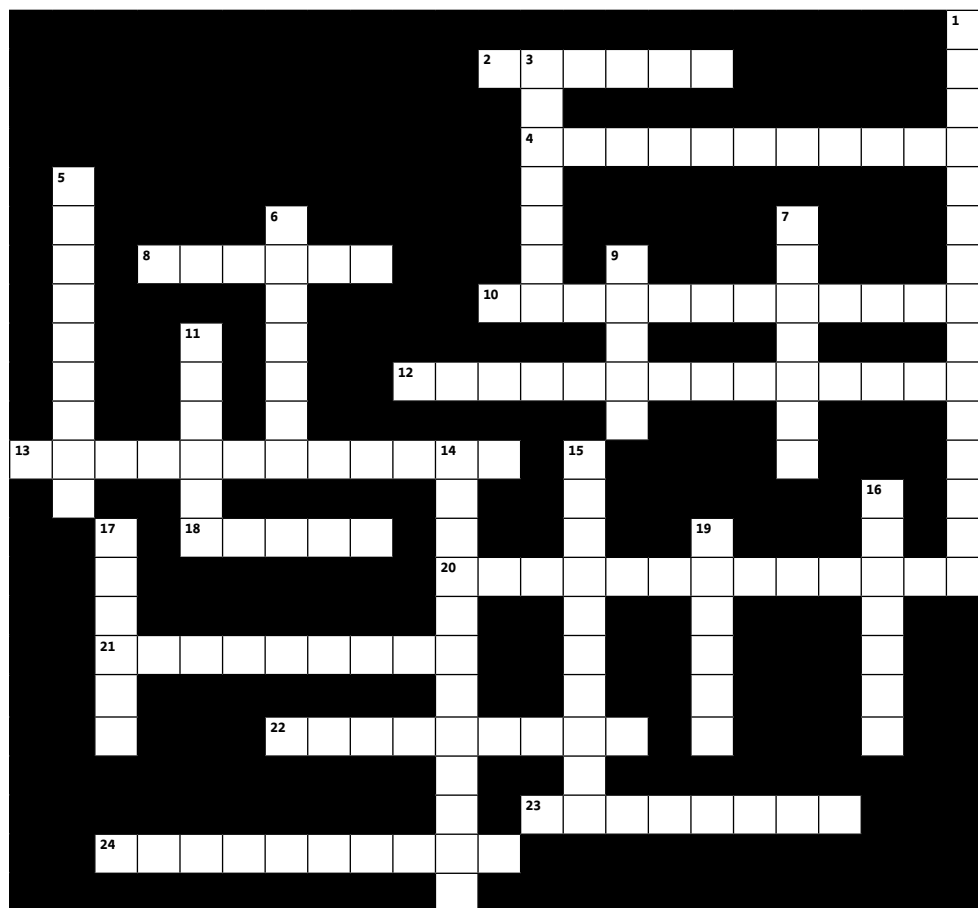
Klasični nadev za koroško pogačo sestoji iz: 50 g masla, 100 g kristalnega sladkorja, dveh jedilnih žlic mletega cimeta in 100 g rozin. Za testo potrebujete: 500 g pšenične moke, zavitek suhega kvasa, 100 g masla, 2,5 dl mleka, jajce, rumenjak, 50 g kristalnega sladkorja in ščepec soli.

Za testo najprej moko zmešamo s soljo in kvasom, nato pa stopimo maslo in dodamo moko ter sladkor. Dodamo jajce in rumenjak in med stalnim mešanjem dolivamo mlečno mešanico. Kvašeno testo pokrijemo in pustimo vzhajati. Testo zvaljamo, premažemo s topljenim maslom in nato ga potrosimo s sladkorjem, cimetom in rozinami. Zavijemo ja in v polžasti obliki položimo v model za pogačo, katerega smo pred tem namastili. Povprečen čas peke je približno eno uro, pogačo pa pustimo tako dolgo v modelu, da se ohladi. Dober tek želim!

s. Grete Traußnig

NEBEŠKE SOPOTNICE

Navpično

1. začetnica
3. božja pot
5. sv. Angela tolaži vdovo Caterino ...
6. doživetje sv. Angele pri žetvi
7. Oče, Sin in Sv. Duh Trojica
9. kraj, kamor so angeli odnesli truplo sv. Katarine
11. pomiritev sprtih strani
14. čast, ponos
15. žena, ki je dosegla globoko duhovno življenje
16. složnost, vzajemnost
17. Jezus, edini ...
19. domače posestvo sv. Angele

Vodoravno

2. častni naslov devici za hrabrost
4. žena, ki širi krščansko vero med nekristjani
8. priimek sv. Angele
10. ime otokov v čast sv. Uršuli, ki jih je odkril Kolumb
12. ustanovitev Družbe svete Uršule leta 1535 na god sv. Katarine...
13. srednjeveška knjižna uspešnica
18. dobro duhovno bitje
20. frančiškanska ...
21. kdor ljubi
22. kraj rojstva sv. Angele
23. naziv sv. Marije od Učlovečenja: Mati ... Cerkve
24. veliko trpljenje

SUDOKU

Mrežo moramo s številkami od 1 do 9
zapolniti tako, da bo

- v vsaki vrstici vseh 9 cifer in vsaka samo enkrat
- v vsakem stolpcu vseh 9 cifer in vsaka samo enkrat ter
- v vsakem od devetih manjših kvadratov vseh 9 cifer – spet vsaka natanko enkrat

SREDNJE TEŽKA

7		2			8			
	8				2	1	4	
			3		6			5
8							1	
	4		8			3		9
	9	3		4	7			
			7	3				
9			5	8				6
	7	1				4	3	

LAHKA

3				8				6
	1				6		2	
		4	7			5		
	4			1		9		
6			2		4			1
		3		6			5	
		8			3	6		
	2		4				1	
5				2				7

TEŽKA (celo za s. Matejo in s. Gracijo ☺, a velja poskusiti)

8								
		3	6					
	7			9		2		
	5				7			
				4	5	7		
			1				3	
		1					6	8
		8	5				1	
	9					4		

Od zdaj naprej bo glasilo Angela
izhajalo enkrat letno. Naslednja številka
bo izšla v začetku **decembra 2016**.

Božična voščila

*Bog upanja pa naj vas napolni z
vsem veseljem in mirom v verovanju,
da bi bili v moči Svetega Duha polni
upanja (Rim 15.13)*

*Blagoslovljen Božič in srce polno
veselja, upanja in tolažbe zaradi
Božjega usmiljenja, ki se sklanja k nam.
Dam voščimo*

sestre uršulinke

